

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρῶσθον εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπερσείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀξιωτὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἔτησις . . . δε. 8,—	Ἔτησις φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . > 4,50	Ἑξάμηνος » > 5,50
Τρίμηνος . . . > 2,50	Τρίμηνος » > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦσι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΑΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ Τῆ 1879

ΔΙΕΤΥΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
Φύλλα κρηνηγομένων δ' ὧν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐννευίδου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βασιλικόν.

Περίοδος Β' — Τόμος 13ος

Ἐν Ἀθήναις, 6 Μαΐου 1906

Ἔτος 28ον — Ἀριθ. 23

Ο ΝΑΥΤΟΠΛΗΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια).

Ὁ Ἐβὲλ καὶ ὁ Οὐσταριτζ ἦσαν ἐκεῖ, καὶ κατεγίνοντο νὰ σηκώσουν τὰ βαρέλια τῆς κυρτίδος, τὰ ὁποῖα εἶχε κητήσῃ ὁ Ἰακωβός.

Αὐτὸς τότε ἔδειξεν εἰς τὸν Οὐίλ ἐν ἀπὸ τὰ βαρέλια, καὶ τὸν συνεβούλευσε νὰ καθήσῃ ἐπάνω εἰς αὐτό, ὡς νὰ ἦτο κάθισμα.

Τοῦ ἔβαλεν εἰς τὰ χέρια του ἓνα φανὸν ἀναμμένον.

— Ὅταν σοῦ δώσω τὴν διαταγὴν μὲ τὸν ἀκουστικὸν σωλήνα, θὰ πλησιάσῃς τὴν φλόγα τοῦ φανοῦ εἰς τὸ φυτόλι, καὶ θὰ τελειώσουν ὅλα. Δὲν θὰ πονέσῃς.

Ἐπειτα δέ, ἀφοῦ ἐτοποθέτησε τὸν φανὸν εἰς ἀπόστασιν δύο ἢ τριῶν βημάτων ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνον ζώνην, ἀνέβη μαζὶ μὲ τοὺς δύο ναῦτας εἰς τὸ κατὰστρωμα.

Ὁ Γουλιέλμος ἔμεινε μόνος εἰς τὸ σκοτεινὸν τοῦ ἀσυλον. Καὶ τότε, ποῦ δὲν ἦτο πλέον κανεὶς νὰ τὸν βλέπῃ, τὸ θάρρος τοῦ μικροῦ ὑπεδλήθη εἰς φοβερὰν ἀκτιμασίαν.

Ἦτο μόνος εἰς ἐκείνην τὴν μαύρην τρύπαν, τὴν ὁποῖαν ἐφώτιζεν ἀπαισιῶς ἡ φλόγα ἐνὸς φανοῦ ποῦ ἐκάπνιζε, σκοτεινιασμένη ἀκόμη ἀπὸ τὸ χονδρὸν γυαλί καὶ τὸ σιδερένιο πλέγμα ποῦ ἦτον ὀλόγυρα εἰς αὐτό.

Γύρω του τὰ σκότῃ, τὰ στολισμένα μὲ θύκια ἀραχνῶν, ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἐγείμζαν ἀπὸ ἀγρία φαντάσματα. Εἰς τὴν σκιὰν ἐμόρφαζαν τρομακτικαὶ σκιαί, καὶ οἱ τρόμοι τῆς φαντασίας ἤβησαν τὴν φρίκην τῆς πραγματικότητος. Ὁ μικρὸς ἐπεροῦσεν ἐκ τῶν προτέρων διὰ μέσου τῆς θαλασσίμου ἀγωνίας του.

Μία ἀδιάκοπος βοή, ἡ μᾶλλον ἓνα ἀνηλεές ψιθύρισμα ἐγέμιζε ἐκείνην τὴν ἐντάφιον σιγὴν. Ἦτο τὸ ἀνεπαίσθητον γλιστρημα τοῦ νεροῦ εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ σκάφους, καὶ ἡ τριβὴ ἐκείνη τοῦ ὕγρου

σαβάνου ἐπνιγε κάθε ἄλλον ἦχον, καὶ περιεκάλυπτε τὸν Γουλιέλμον, διότι διέβαινεν ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν του.

Κάπου-κάπου, ἓνα τρίξιμο ἐξέσπαζεν ἀπὸ τὰ ξύλα κατὰ μικροὶ κρῖτοι ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἐβγαίναν ἀπὸ τὰς σκοτεινότερας γωνίας τοῦ κύτους. Κάποιος ποντικὸς ἐξέφευγεν ἀπὸ κάποιαν γωνίαν, ἔκαμνε τὴν ἐμφάνισίν του ἐπάνω εἰς τὸ φωτεινὸν τετράγωνον, τὸ ὁποῖον ἐσηματίζετο ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ ἐπάνω

κεῖνα ἦσαν ὑπερβολικὰ διὰ τὸ δωδεκαετές ἀγόρι. . . Ἡ δύναμις καὶ ἡ εὐστάθεια καὶ ἀνδρὸς ἀκόμη εὐκολον ἦτο νὰ ὑποκύβουν καὶ νὰ καταβληθοῦν. Ὁ Οὐίλ ὁμως ἔδειξεν ἡρωϊκὴν ἀντοχὴν.

Μία ὄρα, κατόπιν δύο, κατόπιν τρεῖς ἐπέρασαν. Καμμία διαταγὴ δὲν ἦλθεν ἀπὸ ἐπάνω, νὰ βάλῃ φωτιά καὶ ν' ἀποθάγῃ. Κουρασμένος, ἐκνευρισμένος, μὴ δυνάμενος πλέον ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν ὑποβολὴν τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ τρόμου,

«Τοῦ ἔβαλεν εἰς τὰ χέρια του ἓνα φανὸν ἀναμμένον.» (Σελ. 177, στ. α'.)

εἰς τὸ στενὸν σανίδωμα, καὶ, τρομαγμένος ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ φῶς, ἔφρευε διὰ νὰ ἐπανεῖλθῃ μίαν στιγμὴν ἀργότερα. Μετ' ὀλίγον, μία φρικιαστικὴ πτεράν καὶ ἐλύτρων, συνοδευομένη ἀπὸ κακὴν ὁσμὴν, ἐφάνερονεν εἰς τὸν Οὐίλ ὅτι ἐκεῖ κοντὰ εὐρίσκετο κάποια μεγάλη καταστροφή ποῦ ἐβγαίνεν ἀπὸ τοὺς ἀρμούς καὶ τὰς σχισμάς τῆς οὐρτίνας. Καὶ τότε τοῦ ἤρχοντο ναυτιάσεις, καὶ ἡ σωματικὴ ἀδιαθεσία ἤβησε τὰ ἠθικά του μαρτύρια.

Καὶ, πραγματικῶς, τὰ μαρτύρια ἐ-

κατήνησεν ὁ Οὐίλ νὰ εὐχέται νὰ ἔλθῃ τὸ ταχύτερον ἐκείνη ἡ διαταγὴ.

Τὰ παιδιὰ δὲν γνωρίζουν τί εἶνε ὁ θάνατος. Καὶ δι' αὐτὸ ἴσως ἔχουν μεγαλύτερον θάρρος ἐναντίον του. Ὁ Οὐίλ δὲν εἶχεν ἰδῆ ποτὲ τοῦ ἀνθρώπου νὰ πεθαίνῃ. Δὲν ἐγνώριζε λοιπὸν πῶς ἦτο καμωμένον αὐτὸ τὸ ἀγνωστὸν πρᾶγμα : ὁ θάνατος.

Τὰ μάτια του δὲν εἶχαν ποτὲ ἀντικρῆσῃ ἐκεῖνο τὸ ἀκαμπτον σῶμα, τὸ τυλιγμένον εἰς τὸ σάβανον, τὸ πελιδὸν πρόσωπον μὲ τοὺς συμμαζεμένους ρῶ-

θώνας, τὰ βαθουλωμένα μάτια, τὰ ἀ-
χρώμα καὶ ἀψυχα χεῖλη. Τὸ αὐτί του
δὲν εἶχε πότε ἀκούση ἐκείνην τὴν βρα-
χύνῃ καὶ σπαρακτικῇ ἀναπνοῇ, τὴν
ὁποῖαν ὀνομάζουν ρόγγον τῆς ἀγωνίας.
Δὲν εἶχεν ἰδῆ ἐκεῖνο τὸ τελευταῖον βλέμ-
μα, ἐκεῖνο τὸ τρομερὸν ἀναδίπλωμα τῶν
βλεφάρων, τὸ ὁποῖον προκαλεῖ ὁ τελευ-
ταῖος σπασμὸς τοῦ νικημένου σώματος,
καὶ μετὰ τὸ ὁποῖον ἡ αἰωνία ἀνάπαυσις
ἐκτείνεται εἰς τὸ λείψανον τοῦ ἀνθρώπου.

Δὲν ἤδυνάτο λοιπὸν νὰ ἐννοήσῃ τὴν
ἀγωνίαν τῆς μεταβάσεως ἀπὸ τὴν ζωὴν
εἰς τὸν θάνατον. Αἱ εἰκόνες, ποῦ ἤρχοντο
καὶ παρήρχοντο ἀπὸ τὸ πνεῦμα του, ἤ-
σαν ἐντελῶς ὕλικαι. Ἐφοβεῖτο τὸ σκο-
τάδι, τὴν σιωπὴν, τοὺς ποντικούς, τὰ
ζωῦφια τῆς σκιάς, τὸ νερὸ ποῦ ἐφλοῖ-
σδιζε καὶ ἐπλατάγιζεν εἰς τὰ πλευρὰ
τοῦ πλοίου.

Καί, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καθ' ἕσον
ἠῤῥξανεν ἡ νευρικὴ κόπωσις, ἕνα εἶδος
ἀποθαρρύνσεως ἐκυρίευε τὸν μικρὸν καὶ
ἠσθάνετο ὅτι τὸν ἐπικνεε μία νάρκη, ἡ ὁ-
ποία τὸν παρέλευεν.

Τώρα καὶ ἄλλαι εἰκόνες ἀνεβαίναν
ἐμπρὸς του, εἰκόνες καλαὶ καὶ ὠραῖαι,
αἱ ὁποῖαι ἔπρεπε νὰ τὸν παρηγοροῦν, καὶ
ὅμως δὲν ἦσαν παρὰ νεαὶ αἰτίαι θλί-
ψεως καὶ πικρίας.

Ἐβλεπε τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἀ-
δελφὴν του. Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους,
ποῦ τὰς εἶχεν ἀφήσῃ, ποτὲ ἡ ἀνάμνησις
τῶν δὲν εἶχε παρουσιασθῆ εἰς τὴν ψυ-
χὴν του τῶσον ἐντονως, τῶσον συγκινη-
τικῇ. Ἐτρέλλανεν ἐκείνη ἡ ἀνάμνησις
τὸ πνεῦμα του, κατεσπάραζε τὴν καρ-
δίαν του.

Ἡ κυρία Τερνάν... ἡ Ἄννα! Τὰς
ἔδλεπε πάλιν εἰς τὸ μικρὸ των σπιτάκι
τοῦ βουνοῦ, ποῦ ἐκάθηντο εἰς τὸ δωμά-
τιον των, ἡ κατὰ ἀπὸ τὴν βεράνδαν, ἡ
ὁποία ἦτο πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους. Ἐ-
νόμιζεν ὅτι ἤκουε τὸν ἦχον τῶν φωνῶν
τῶν, τὴν γλυκεῖάν των συνομιλίαν. Ὁ-
μιλοῦσαν κ' ἔλεγαν διὰ τὸν ἀγαπητὸν
ξενιτευμένον, δι' αὐτόν, δι' αὐτόν, τὸν
Οὐίλ, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο ν' ἀποθάνῃ.

Ἡ μάλλον τὰς ἔδλεπεν εἰς τὴν με-
γάλῃν αἰθούσαν, ὅπου ὁ Πατριάρχης Ὁ Δό-
νοβαν συνήθροικεν ὅλην τὴν οἰκογέν-
ειαν, τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ ἔξ-ἀγό-
ρια του, ὅπου ὁ Οὐίλ, ἡ μητέρα του καὶ
ἡ ἀδελφὴ του ἦσαν τῶσον συχνὰ καλε-
σμένοι εἰς τὸ τραπέζι. Ἐβλεπε τὸν κα-
λὸν Ἰρλανδὸν νὰ προσφέρῃ τὰ καλά του
καρδιά του, νὰ προσπαθῆ νὰ παρηγο-
ρήσῃ τὰς δύο δυστυχεῖς Γαλλίδας, ὑπο-
στηρίζων ὅτι δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἐπι-
στρέψῃ ὁ πτωχὸς ἐξόριστος.

Καὶ ὁ Οὐίλ, μ' ὄλην τὴν ἀπόστασιν,
σὺν νὰ ἦτο ἐνεῖρον πικρὸν καὶ θλιβερὸν
συγχρόνως, ἔδλεπε τὴν μητέρα του νὰ
κλαίῃ, νὰ πνίγῃ τοὺς λυγμούς της μὲ τὸ

μανδύλι της, καὶ τὴν Ἄνναν νὰ γέμνη ἐ-
πάνω της, κρυσμασμένη ἀπὸ τὸν ὀμὸν
της, καὶ νὰ θρηγῆ καὶ αὐτή, προσπα-
θοῦσα ὅμως καὶ νὰ πραύνη τὴν λύπην
τῆς μητέρας!

Ὁ! αὐτὸ τὸ ὄραμα ἦτο τὸ σκληρότε-
ρον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα!

Ἡ μάλλον ἦτο τὸ μόνον σκληρόν. Τὰ
ἄλλα, ὅλα ἐκεῖνα τὰ τρομακτικὰ ὄρα-
ματα, ὁ Γουλιέλμος τὰ ἀπεμάκρυνε μὲ
ὄλην τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς του.

Εἶχε τὴν συνειδήσιν του, καὶ αὐτὴ τὸν
ἐδεδαιόταν ὅτι ὁ θάνατος δὲν εἶνε παρὰ
μία ὀδυνηρὰ διέβασις καὶ ὅτι εἰς τὰ χέρι
τοῦ ἀνθρώπου εἶνε νὰ κάμῃ ἐνδοξὸν
ἐκείνην τὴν διάβασιν ὅτι τὸ αἶσχος καὶ
ἡ ἀτιμία τῆς ἀνανδρίας εἶνε αἱ χειρότε-
ραι προσβολαὶ τὰς ὁποίας δύναται νὰ
πάθῃ ἡ ἀνθρωπίνῃ ἀξιοπρέπεια. Καὶ τὴν
μαρτυρίαν αὐτὴν τῆς συνειδήσεώς του,
τὰ μαθήματα τῆς μητέρας του καὶ τὰ μα-
θήματα τοῦ πατέρα του, ποῦ εἶχεν ἀπο-
θάνῃ αἰχμαλωτὸς τῶν Ἀγγλων, τὴν εἴ-
χαν πρὸ πολλοῦ ἀποδείξῃ ἀληθινῇ.

Ἀλλὰ τὸν πόνον τοῦ χωρισμοῦ, τοὺς
ἀποχαρκτησμούς, τὴν καταστροφὴν τῶν
γλυκυτέρων του ἐλπίδων, δὲν ἠμποροῦσε
νὰ τὰ υποφέρῃ. Νὰ μὴν ξαναἰδῆ πλέον,
εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον τοῦλάχιστον, ἐκεῖνα
τὰ δύο πλάσματα ποῦ ἀγαποῦσε μὲ ὄλην
τὴν ψυχὴν του, ὦ! αὐτὸ, δὲν ἠμποροῦσε
νὰ τὸ παραδεχθῆ, καὶ ἀπέκρουε αὐτὴν
τὴν φρικτὴν ὑπέβασιν.

Καὶ ἐλάλει, τὸ καίμενο τὸ παιδάκι,
καὶ ἡ νύκτα ἐγίνετο ἀκόμη περισσότερο
σκοτεινὴ εἰς τὸ βάθος τῆς πληγωμένης
καρδίας του, καθὼς καὶ ἐπάνω εἰς τὰ
μάτια του τὰ σκεπασμένα μὲ δάκρυα.

Τώρα πλέον, μόνον τὸ φῶς τοῦ φανοῦ
τὸν ἐφώτιζεν. Τὸ ἀμυδρὸν ἐκεῖνο φῶς, τὸ
ὁποῖον ἄφιναν νὰ εἰσέρχεται οἱ ἄρμοι τῶν
ἀνιδῶν τοῦ ὑποστρώματος, εἶχε σβύσῃ.
Ἡ ἐξωτερικὴ ἡμέρα εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ
τέλος της.

Πόσαι ὠραι εἶχαν περάσῃ, ἀφ' ὅτου ὁ
Γουλιέλμος εὐρίσκετο ἐκεῖ μέσα, κλει-
σμένος εἰς τὸν τάφον ποῦ ἔπλεεν εἰς τὰ
νερά; Δὲν ἦτο εἰς θέσιν ν' ἀπαντήσῃ
οὔτε ὁ ἴδιος.

Ἐξίστατο ἡ καταπακτὴ τῆς πυριταπο-
θήκης ἠνοίχθη. Κάποιος ἐπλησίασεν εἰς
τὸ ἀνοίγμα κ' ἐφώνησε:

— Οὐίλ, αὐτὸ εἶσαι;

Ὁ Γουλιέλμος εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὴν
φωνήν. Καὶ ἀπήντησεν:

— Ἐδῶ εἶμαι, καλὲ μου φίλε. Μή-
πως ἦλθεν ἡ στιγμὴ;

Καὶ ὀλότρεμος ἔπιασε τὸν φανὸν καὶ
ἤτοιμάσθη ν' ἀποκαλύψῃ τὸ φυτόλι τῆς
πυριτιδος.

— Πρόσεξε καλὰ, μὴν τὸ ἀνόληξῃς!
ἐφώνησεν ἡ ἀνήσυχος φωνὴ τοῦ κυβερνή-
του. Ἐγὼ θὰ σοῦ κατεδώσω τὴν σκάλαν,
καὶ θ' ἀναβῆς πάλιν ἐπάνω.

Οὐίλ εὐρίσκετο εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Κλα-
βαγιῶν.

— Μήπως δὲν πρόκειται νὰ ξανα-
κατεβῶ; ἠρώτησε.

— Ὁχι, δὲν θὰ ξανακατεβῆς. Ἡ-
λαξὰ σχέδιον. Δὲν ὑπάρχει πλέον ζή-
τημα θανάτου διὰ σέ. Ἐλα, καὶ θὰ μά-
θῃς τί μανέι νὰ κάμῃς ἀκόμη.

Ὁ Γουλιέλμος ἠκολούθησε τὸν μαρ-
κήσιον εἰς τὸν θαλαμητῶν του. Ἀπὸ ἐ-
κεῖ, μὲ μίαν ταχεῖαν χειρονομίαν, ὁ κυ-
βερνήτης ἐδειξεν εἰς τὸν ὀρίζοντα, πρὸς
τὰ νοτιοδυτικὰ, τὸ σκάφος ποῦ εἶχαν ἰδῆ
τὸ πρωί, ἀλλὰ αὐτὴν τὴν ὥραν πολὺ
πλησιέστερα.

— Ἄκουσε τί θὰ κάμωμεν τώρα, εἶπε.

Καὶ, ἐνῶ ὁ Γουλιέλμος, προσεκτικῶς,
ἐτέντωνε τὴν ἀκοήν του, ὁ μαρκήσιος ἐξη-
κολούθησε:

— Θὰ κατεδάσωμε μιά βάρικα εἰς
τὴν θάλασσα. Θὰ ἐμβῆς μέσα μόνος σου.
Ἄντι νὰ φύγῃς μακρὰν ἀπὸ τὸ ἀγγλικόν,
θὰ προχωρήσῃς νὰ τὸ συναντήσῃς. Θὰ σε
συλλάβουν ἴσως, ἀλλὰ καλλίτερον θὰ
εἶνε νὰ μὴ σε συλλάβουν.

Ὁ ναυτοπίας ἦτο βουτισμένος εἰς βα-
θεῖαν ἐκπληξίν. Τίποτε δὲν ἐννοοῦσε
πλέον. Εἰς τί ἤδυνάτο νὰ τοῦ χρησι-
μώσῃ ἐκείνη ἡ φυγὴ;

Καὶ ἡ καταπληξίς του ἐγίνετο μεγα-
λητέρα, ὅσον ἐσυλλογιζέτο ὅτι αὐτὸς ὁ ἴ-
διος Ἰάκωβος Κλαβαγιῶν τοῦ εἶχεν εἰπῆ
πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ὡρῶν ὅτι προσιμότε-
ρον ἦτο ν' ἀποθάνῃ κανεὶς παρὰ νὰ
παραδοθῆ. Τώρα αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀνιμι-
τώπιζε μὲ ψυχραιμίαν τὴν ὑπόθεσιν τῆς
αἰχμαλωσίας. Μήπως εἶχαν ἀλλάξῃ πο-
ρεῖαν καὶ σύστημα οἱ ἰδέαι του;

— Ναι, ἐπανελάθειν ὁ καταδρομὴς,
πρῶτιμότερον θὰ εἶνε νὰ μὴ σε συλλάβουν.

Ἐἶπε δύο φορές τὰ ἴδια λόγια, καὶ
αὐτὴ ἡ ἐπανάληψις ἐτάραξε περισσύτερον
τὸ πνεῦμα τοῦ Γουλιέλμου. Ποῦ ἤθελε
νὰ καταλήξῃ ὁ Ἰάκωβος;

Τὸ κακόμοιρο ἐκεῖνο δὲν ἠμποροῦσε νὰ
μαντεύσῃ ὅτι αἱ ὀλίγαι ὠραι ποῦ εἶχαν
περάσῃ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ τὸ εἶχαν
τοποθετήσῃ εἰς τὴν πυριταποθήκην, μὲ
τὴν διαταγὴν νὰ βάλῃ φωτιὰ εἰς τὸ πρῶ-
τον σύνθημα, εἶχαν ἀρκέσῃ διὰ νὰ μετα-
βάλλουν ἐντελῶς τὴν ἀπόφασιν τοῦ κυβερ-
νήτου.

Ὁ μαρκήσιος, πραγματικῶς, εἶχε
συναίσθανθῆ κατὰ ποῦ ὠμοίαζε μὲ τὴν
τῆς συνειδήσεως.

Εἶχε σκεφθῆ ὅτι ὁ θάνατος ἐνὸς μι-
κροῦ παιδιοῦ ἦτο περιττός, ὅτι ἡ τιμὴ τῆς
γαλλικῆς σημαίας ἠδύνάτο νὰ μείνῃ ἄθι-
κτος καὶ χωρὶς αὐτὸν τὸν θάνατον.

Ἡ τύψις ἐκείνη εἶχε βασιάνῃ τὸ
πνεῦμά του δὲν ἤθελε ν' ἀποθάνῃ μὲ
αὐτὸν τὸν φρικτὸν ἐνδοιασμὸν εἰς τὸ
πνεῦμά του. Ἡ συνειδήσις του μάλιστα
τὸν ἐτυπτε, διότι κατέφευγεν εἰς τὴν ἀν-
τοκτονίαν, καὶ δὲν εὐρίσκειν ἄλλην εἰς

τοῦτο δικαιολογίαν παρὰ ὅτι ἀπέθνησκε
διὰ τὴν πατρίδα.

Εἶχε λοιπὸν ἀποφασίσῃ τώρα νὰ σώσῃ
τὸν Γουλιέλμον, ὅσον ἐζητήσατο ἀπὸ αὐτόν
νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν σωτηρίαν τοῦ μικροῦ.
Καὶ δι' αὐτὸ κατέβη νὰ τὸν ἀποσπάρῃ ἀπὸ
τὴν ἐπικίνδυνον θέσιν, ὅπου αὐτὸς ὁ ἴδιος
τὸν εἶχε διατάξῃ νὰ μείνῃ καὶ ν' ἀπο-
θάνῃ.

Ἐσκέπτετο ὅτι ὁ κίνδυνος τῆς θαλάσ-
σης δὲν ἦτο τῶσον ἐπίφοδος. Εἶχεν εἰς
τὴν μνήμην του τὴν ἀπόδρασίν του ἀπὸ
τὴν Μαδράς μὲ τὴν λέμβον τῆς λαίδης
Βλακγούδ, τὴν ποντοπλοῖαν του ἀνὰ τὸν
Ἰνδικὸν Ὀκεανόν, ὑπὸ τὴν μάλιστα τοῦ
βαλσαυστροβίλου, μὲ τὴν ἀγωνίαν τῆς
βίης καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως...

Καὶ ὅμως ἡ Θεῖα Πρόνοια εἶχε τότε
ἄλλο τὸς φυγάδας. Τοὺς εἶχε σώσῃ
τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποῦ ἔδλεπαν ὅτι ἔ-
γαναν τὴν ζωὴν των.

Ἄρα γε αὐτὴ ἡ ἴδια Πρόνοια δὲν θὰ
ἴσους καὶ τὸ ἀγοράκι;

Καὶ μία φωνὴ θριαμβευτικὴ ἐφώνη-
σεν ἐντὸς του:

— Ἐχε πεποιθῆσθαι εἰς τὴν παντοδύ-
ναμιαν τοῦ Θεοῦ. Κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δι-
καιοῦμα νὰ κλύῃ τὴν ζωὴν ἐνὸς λογικοῦ
ἔντος, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἐλπίς νὰ διατη-
ρηθῇ αὐτὴ ἡ ζωὴ!

Ἄν εἶδεν εἰς τὸν Οὐίλ τὴν διαταγὴν
ν' ἀνατινάξῃ τὴν Καλὴν Ἐλπίδα, θὰ
ἦτο τὸ ἴδιον ὡς νὰ τὸν κατεδίκαζεν εἰς
ἀμείνον θάνατον, χωρὶς καμμίαν ἐλπίδα
σωτηρίας.

Ἄν ἀπ' ἐναντίας τὸν ἄφινε μόνον εἰς
ἐκεῖνο τὸ ἀγνωστον πέλαγος, τῷ ἄφινε
μίαν πιθανότητα νὰ σωθῆ ἀπὸ τὴν ἀνέ-
κλητον καταδίκριν...

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ
(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ *Hierou Mail*.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟ τῆς μεγάλης κι-
νήσεως τῶν Ὀλυμπια-
κῶν Ἀγώνων, ἡ Πρω-
τομαγία — ἡ καλλι-
τερα ἡ παραμονὴ τῆς
Πρωτομαγίας, — θὰ
ἦτο ἡ πρώτη ἡμέρα
ἡ ὁποία κάπως θὰ μᾶς
τὴν ὑπενθύμιζεν. Ὑ-
στερα ἀπὸ τὴν ἡσυ-
χίαν αὐτὴν καὶ τὴν
ἐρήμωσιν, ἡ ὁποία διεδέχθη τὸν θέρυον
καὶ τὴν κοσμοπλημύρον, οἱ Ἀθηναῖοι
ἐπερίμεναν τὴν Πρωτομαγίαν διὰ νὰ
χρησιμοποιήσουν καὶ πάλιν ὅλα τὰ μέσα
τῆς μεταφορᾶς, καὶ νὰ ἐκχυθῶν πανοι-
κίεις τὰ πράστυα, καὶ νὰ κατακλύ-

σουν τοὺς κήπους, καὶ νὰ ἐπιστρέψουν τὸ
βράδυ μὲ ἀσφακτα, καὶ νὰ ἐπανιδῶν τὴν
καλὴν των πύλιν ζωηράν, θορυβάδῃ, κι-
νουμένην, διασκεδάζουσαν, ἀλαλάζουσαν,
ὅπως πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν... Ἀλλὰ τὴν
ὠραίαν αὐτὴν ἐορτὴν, μὲ τὸν ἀνθοπέλε-
μον ὁ ὁποῖος εἶχε προκηρυχθῆ, δὲν τὴν
ἐπέτρεφεν ὁ καιρὸς. Βροχὴ ἐπίμονος,
ἀδιάκοπος, σκληρὰ, ἐματαιώσεν ὅλα τὰ
σχεδία. Ὁ οὐρανὸς, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔκαμε
φαίνεται μεγάλῃν χάριν νὰ διατηρηθῇ
ἰλαρὸς κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν Ἀγώ-
νων, εὐθὺς μετὰ τὴν λήξιν των ἤρχισε
νὰ συσφουρῆται, νὰ συννεφιάξῃ ἐδῶ κ'
ἐκεῖ, νὰ στρέψῃ, νὰ βροντᾷ, νὰ βρέξῃ
κατὰ διαλείμματα, ἕως ὅτου, σιγά-σιγά
τὰ σύννεφα τοῦ τὸν ἐσκέπασαν ὀλόκλη-
ρον, καὶ τὴν παραμονὴν τῆς Πρωτομα-
γίας ἐξημερώθη κατάμαυρος, χειμωνιά-
τικος, καὶ ἤρχισε νὰ βρέξῃ ἀμελείτικως,
χωρὶς νὰ σταματήσῃ οὔτε τὴν ἄλλην ἡμέ-
ραν, παρὰ μόνον ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα. Οὐ-
ταὶ ἡ ἀθηναϊκὴ Πρωτομαγία ἐπνίγη ὑπὲρ
τοὺς κρουνοὺς τοῦ θυμωμένου αὐτοῦ οὐρα-
νοῦ. Καὶ οἱ καλοὶ Ἀθηναῖοι εἶπαν:

Αἰωνία της, ἡ μνήμη!
Αἰωνία της, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Πόσοι
θὰ ἔχουν λόγους νὰ τὴν ἐνθυμοῦνται διὰ
πολὺν ἀκόμη καιρὸν! Καὶ πρῶτα-πρῶτα
οἱ ἰδιοκτητῆται τῶν ἐξοχικῶν λυσοπωλείων
καὶ τῶν ἄλλων κέντων ἀναφυγῆς, οἱ
ὁποῖοι εἶχαν στηρίξῃ τῶσαν χρυσᾶς ἐλ-
πίδας εἰς τὰς δύο αὐτὰς ἡμέρας. Ἐπειτα
οἱ ἀνθοπώλαι, οἱ ὁποῖοι ἐφέτος δὲν ἐπώ-
λησαν οὔτε τὸ ἥμισυ τοῦ ἐμπορεύματός
των... Ἐπειτα ὅσοι ἐπεχείρησαν νὰ ἐκ-
δράμουν ὅπως-ὅπως, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι
ἡ βροχὴ θὰ ἐσταματοῦσε, καὶ κατώρθω-
σαν νὰ φθάσουν βρεγμένοι καὶ λασπω-
μενοὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπου, ἀντὶ ἐορ-
τῆς, τοὺς ἐπερίμενε βροχὴ ἀκόμη ραγ-
δαιοτέρα καὶ λάσπη φοβερότερα... Ἐ-
πειτα μία κυρία, ἡ ὁποία, τὴν στιγμὴν
ποῦ ἐτοιμάζετο νὰ πάρῃ τὸ τραῦ, τῶν
Πατρισίων, ἐγλύστρησε καὶ ἔπεσεν εἰς
τέλμα λάσπης καὶ κατέστρεψε τὸ φό-
ρεμά της, ὑπὸ τοὺς γέλωτας τῶν ἐπι-
δατῶν. Ἐπειτα οἱ προσκεκλημένοι εἰς
μίαν ὑπαίθριον ἡμερίδα, ὅσοι εἶχαν τὴν
ἀνοήσιαν νὰ ὑπάγουν διὰ νὰ λάβουν τὴν
ἀπάντησιν ὅτι ἡ ἐορτὴ ἀνεβλήθη καὶ νὰ
ἐπιστρέψουν μουσιδε... Ὁλοι αὐτοί, —
προπάντων ἡ κυρία, — δὲν θάρχησον
πολὺν ἀλησμόνησον τὴν ἐφετεινὴν πρω-
τομαγίαν;

Κ' ἐγὼ ἐπίσης, — ἀλλὰ δι' ἄλλον λό-
γον. Δὲν ἐπαθα τίποτε κακόν, διότι δὲν
εἶχα τὴν τρέλλαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν
Πρωτομαγίαν μ' ἐτόσιαν βροχὴν. Ἀπε-
ναντίας εἶδα μ' εὐχαρίστησιν ὅτι ἡ Πρω-
τομαγία ἦλθε πρὸς ἐμέ. «Ὅταν τὸ ὄρος
δὲν ἐρχεται πρὸς ἐμέ, ἔλεγεν ὁ σοφὸς
Μωάμεθ, ἐγὼ πηγαινῶ πρὸς τὸ ὄρος». Τὸ
ἴδιον εἶπαν καὶ οἱ ἀνθοπώλαι τῆς
Πρωτομαγίας. Ἀπελπισθέντες νὰ περι-

μένουν τοὺς πελάτας των εἰς τὰ Πατή-
σια, εἰς τὰ Σεπόλια ἢ εἰς τὴν Κολοκυ-
θοῦν, ἦλθαν αὐτοὶ νὰ τοὺς εὐρουν εἰς τὰς
Ἀθήνας. Καὶ τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς,
ὅταν ἔκαμα τὸν συνηθῆ μου περιπάτον,
εἶδα ὅλα τὰ κέντρα γεμάτα λουλούδια,
μκουκέτα καὶ στεφάνια. Εἰς τοὺς ὄγκους
καὶ λασπωμένους δρόμους τοὺς ἀντανα-
κλώντας τὰ ηλεκτρικά, ὑπὸ τὴν ψιλὴν
βροχὴν, ἡ ὁποία ἐφράντιζε τὰ κομμένα
ἄνθη, ἡ κίνησις ἦτο ἀρκετὰ ζωηρά. Οἱ
περιπατῆται περιστοιχίζαν τοὺς ἀνθο-
πώλας, ἀγοράζοντες ἄλλος ὀλίγα τριαν-
τάφυλλα διὰ τὴν κομειδοχὴν, ἄλλος
μίαν μεγάλην ἀνθοδέσμην διὰ τὸ ἀνθοδο-
χεῖον, ἄλλος ἕνα στεφάνι διὰ τὸν ἐξώ-
στην. Κάρρα ἦσαν σταματισμένα ἐδῶ κ'
ἐκεῖ, μὲ ὀλόκληρα ἄνθη φορτία ἄλλου
τραπεζακία εἶχαν χρησιμοποιηθῆ ἐκ τοῦ
προχείρου διὰ τὴν ἐκθεσιν τοῦ εὐώδους
ἐμπορεύματος ἄλλου τὰ στεφάνια ἐκρα-
τοῦντο ἀπλῶς εἰς τὰ χεῖρια, ἢ μέσα
εἰς καλάθια, ἢ ἐπεδεικνύοντο περασμένα
θριαμβευτικῶς εἰς μακρὰ ξύλα. Παν-
τοῦ οἱ ἀνθοπώλαι, παιδιὰ ὡς ἐπιτα-
πλαῖστον τῆς ἐξοχῆς, μὲ δροσερὰ πρό-
σωπα καὶ μὲ ὕγιεις φωνάς, ἐφώνηζαν
εὐθύμως:

— Ἐδῶ ὁ ὠραῖος Μάης, κύριοι!
Πάρ' τε λουλούδια! πάρτε στεφάνια!...

Καὶ διεσκορπίζοντο οἱ σωροί, ἀπαγέ-
μενοι ἀπὸ τοὺς ἀγοραστάς, κ' ἔδλεπε
παντοῦ ἀνθρώπους νὰ κουβαλοῦν ἄνθη,
καὶ ὅλοι οἱ δρόμοι ἐμοσγοβολοῦσαν ἀπὸ
τὰ μέτρητα τριαντάφυλλα, κ' ἐπρόβαλ-
λαν παντοῦ ὠραῖοι συνδυασμοὶ χρωμά-
των καὶ κομψὰ σχήματα, καὶ διεγύνοτο,
μαζὶ μὲ τὸ ἄρωμα, ἡ γὰρ καὶ ἡ εὐφο-
ρὴ τῆς ἐορτῆς τῶν ἀνθῶν, ἡ ὁποία
καὶ πάλιν ἦτο ὠραία, μὲ ὄλην τὴν βρο-
χὴν, μὲ ὄλην τὴν λάσπην. Δι' ὀλίγας
ὠρας, ἡ πόλις ἠστράφεν ἀληθινὰ ἐορτά-
σιμος. Ὁ Μάης ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθή-
νας. Καὶ οἱ καλοὶ Ἀθηναῖοι, μολονότι
δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὸν προῦπαντήσουν,
τὸν ὑπεδέχθησαν ἐδῶ μὲ ὄλην τὴν χα-
ράν, τὴν ὁποῖαν προκαλεῖ πάντοτε ἡ
ἐπίσκεψις τοῦ ὠραίου Μῆνος μὲ τὰ χί-
λια-μύρια λουλούδια. Καὶ τοῦ χρόνου!

Σὺς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΓΙ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'
Ο ΠΑΡΑΒΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΓΑΤΩΝ

Ἐκεῖνο τὸ πρωί, ποῦ λέτε, ἐπλη-
σίαζε τὸ θλιβερὸν τέλος τοῦ Γάλα.
Χαμένος κόπος ἦταν ὁ κόπος τῆ

“Ένας πέπλος είχε σκεπάσει τὰ ματάκια του, καὶ αὐτὰ δὲν ἔβλεπαν πλέον τὰ πράγματα τοῦ κάτω κόσμου. Ἐβλεπαν μόνον τὸν παράδεισον, ὅπου πηγαίνουν οἱ γάτοι, ποῦ δὲ ἔγρατσούνισαν ποτὲ κανένα, ποῦ δὲ ἔρροκάνισαν ποτὲ ζωντανὰ πούλκια μὲ τὰ δόντια των. Καὶ ἐφαντάζετο ὅτι κάμνει κι’ ἄλλας τὸν περίπατόν του μέσα σ’ ἕνα κάμπον ἀπὸ βαλεριάναν, ὅπου τρέχουν ποταμίδια ἀπὸ γάλα... Καὶ νὰ τὸς, ποῦ πηγαίνει μαζὶ μὲ τοὺς ἱστορικοὺς καὶ ἐνδόξους γάτους, ποῦ αἰ σικαί των κατοικοῦν εἰς ἐκεῖνα τὰ Ἠλύσια Πεδία” νά, ἐδῶ εἶνε ὁ Παιοντωμένος Γάτος καὶ ὁ ἀγαπημένος γάτος τῆς Κυρᾶ-Μιχάλανας... Νά, παρακάτω ὁ Ποντικοσιότης, ὁ Ποντικοζώτης, καὶ τόσο ἄλλοι περίφημοι κυνηγοὶ τῶν ποτικῶν. Παρακάτω ἕνας ἄλλος γατάκος ξεφλουδίζει κάστανα ζεστά, καὶ τὰ τρώγει, χωρὶς νὰ καΐ...
 “Ἐξαφνα, τὴν στιγμὴν ποῦ τὸν κυριεύει ὁ λήθαργος, ὁ Γάλας ἀνατινάζεταὶ σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Εἶχεν ἰδῆ ἕνα δράμα, ὠραιότερον ἀπὸ ἕλα τὰ ἄλλα...
 — “ὦ! ἀγαπήμενε μου Μελάνη!... Ὁ Παράδεισος τῶν γάτων χωρὶς ἐσένα δὲν θὰ ἦτανε τόπος εὐτυχισμένος... Ἐδῶ εἶσαι λοιπόν! Σὲ βλέπω πάλιν... καὶ... καὶ...
 Καὶ ὁ Γάλας ἀνοίγει τὰ ματάκια του, διότι τοῦ τὰ ἐγλυφε—δηλαδὴ τοῦ τὰ ἔξυνε—περικαλῶς μὰ γλωσσίστα κόκκινη καὶ ζεστή. Σηκώνει τ’ αὐτάκια του ν’ ἀκούσῃ τὸ νιαούρισμα μᾶς

συγμίνης ἀνεβάξει λιγάκι τριανταφυλλί χρώμα εἰς τὴν ἀκρα τῆς μυτούλας του.
 — Ζῆσε! ὦ! Ζῆσε τώρα γιὰ χάρι δική μου... Δὲν θὰ μᾶς ξαναχωρῶσιν πιά, ἀγαπημένο μου ἀδελφάκι!... ἐνιαούρισε ὁ Μελάνης.
 Ἡ Μαρίνα ἔβαλε τὲς φωνάρες:
 — Κυρία Ἰσμήνη! Κυρία Ἰσμήνη! ὁ Μελάνης ἦρθε πάλιν... Ἀπὸ ποῦ ἔξε-
 τρύπωσε; κι’ ἐγὼ δὲν ἔβρω... Ἐμπήκε μέσα στὸ σπῆτι, τὴν στιγμὴ ποῦ ἀνοίγα τῆς αὐγούλους... Τώρα εἶνε ἐδῶ, καὶ γλύφει καὶ ξαναγλύφει τὸν ἀδελφὸ του, ποῦ δὲν θὰ τοῦ ἀφίση οὔτε τριχούλα στεγνή... Ἄ! τὰ κακόμοιρα τὰ ζφάκια, τί καλὰ ποῦ εἶνε!... Μά... ἔχω τὴν κρέμα στὴ φωτιά, καὶ δὲν κάμνει νὰ τὴν ἀφήσω νὰ καΐ... Τώρα μάλιστα, ποῦ χρειάζεται καὶ παρα-
 χριάζεται... θὰ τοὺς βάλω νὰ φᾶνε καὶ τὰ δυὸ μαζὶ τώρα!
 (“Ἐπετα τὸ τέλος”) Ἡ ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΓΩΓΟΣ ΚΑΙ Ο ΒΟΑΣ

— “Ἐλα λοιπόν, Γῶγο! ἔλα λοιπόν, Μάρθα! κάμετε γρήγορα! Τὸ ἀμαξάκι εἶνε ἑτοιμο, καὶ ὁ Ριρῆς κοντεύει νὰ χάσῃ τὴν ὑπομονή του.
 Ριρῆς ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ μικροῦ ἀλόγου, ποῦ ὁ παπποῦς εἶχε προσφέρει διὰ τὰ δύο ἐγγονάκια του τὴν πρωτοχρονιά.
 Ἡ Μάρθα καὶ ὁ Γῶγος ἔτρεξαν ἀμέσως, διότι ὁ παπποῦς ἐπρόκειτο νὰ τὰ ἀτηγήσῃ ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν τῶν εἰς τὴν γειτονικὴν ἐπαρχιακὴν πόλιν, ὅπου εἶχε φθάσῃ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καὶ ποικιλώτερα θηριοτροφεῖα τοῦ κόσμου.
 Τὸ ἀμαξάκι ἔτρεχε σὰν ἡλεκτρικὸς σιδηρόδρομος. Καὶ οἱ ἐπιβάται ἐγελοῦσαν κι’ ἐφώναζαν μὲ πολλὴν ὄρεξιν, συνομιλοῦντες

καὶ οἱ πάνθηρες εἶνε κλεισμένα μέσα σὲ μεγάλα κλουβία μὲ κάγκελλα, καὶ ἔπειτα, διότι εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνα θηρία, καὶ δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ τὰ περᾶζου τὰ παιδιὰ... οὔτε οἱ μεγάλοι.
 — Μὴ φοβάσαι, παπποῦ, ἀπήτησεν ὁ Γῶγος. Θὰ δῆς πῶς ἐμένα δὲν με τρώγουν δὲν τὰ φοβοῦμαι!
 — Δὲν τὰ φοβάται καὶ καλὰ κάμνεις ὅποιος δὲν φοβάται εἶνε παληκᾶρι, εἶπεν ἡ Μάρθα ἄλλα τὸ καλότερον εἶνε ν’ ἀκούσῃς τί σοῦ λέγει ὁ παπποῦς...
 Ἐφθασαν εἰς τὴν πόλιν. Τί πολλὰ σπῆτια, καὶ τί κόσμος πολὺς εἰς τοὺς δρόμους! Ὅχι σὰν τὴν ἐξοχὴν των, ποῦ ἦτο ἔρημια. Ὁ Γῶγος δὲν ἔχρηται νὰ κωτᾶξῃ.
 Μετ’ ὀλίγον εὐρέθησαν εἰς τὴν πλατεῖαν, ὅπου ἦτο καὶ τὸ θηριοτροφεῖον, κάτω ἀπὸ μίαν πελωρίαν σκηνὴν ἀπὸ καρβόπανα. Κόσμος πολὺς, ἰδίως παιδιά, ἦτο μαζεμένος ἀπ’ ἔξω ἀπὸ τὴν εἰσοδὸν, ὅπου, ἐπάνω εἰς μίαν ἐξέδρον ἦσαν ἀνεδασημένοι ὅλοι οἱ θηριοτρόφοι μὲ τὰς χρώματιστάς στολάς των, καὶ ἕνας ἀπὸ αὐτούς, ὁ κωμικὸς τοῦ θεάσου των, ἐκτυποῦσε ἕνα τύμπανον, καὶ ἔκαμνε τὸν κήρυκα:
 — Ἐλάτε, κύριοι, νὰ δῆτε τὰ λεοντάρια καὶ τὰ ζαγάρια, τὲς μαϊμούδες καὶ τὲς ἀλεπούδες τὰ ἄλογα ζῶα τῆς Ἀφρικῆς καὶ τὰ φείδια ζῶα τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ὠκεανίας!
 Δίπλα του, μὲς ὑψηλὴ χοντρογναθία, εἶχε τυλιγμένο γύρω στὸ λαιμὸ τῆς, σὰν μισοῦ, ἕνα μεγάλον ὄφιν βόαν.
 Ἡ Μάρθα ἐξάρωσε κοντὰ στὸν παπποῦ τῆς, ὁ ὅποιος τῆς εἶπε νὰ μὴ φοβᾶται, διότι δὲν ὑπῆρχε κανένας κίνδυνος.
 Ὁ Γῶγος ὅμως, ἐντελῶς ἀφοδός, ἐσπρώξε μὲ τοὺς ἀγκῶνας του τοὺς ἄλλους θεατάς, καὶ ἐφθασεν ἕως τὰ σκαλοπάτια τῆς ἐξέδρας. Τὸν ἐφώναζαν ὁ παπποῦς καὶ ἡ Μάρθα νὰ γυρίσῃ πίσω, ἀλλὰ αὐτὸς δὲν τὸ ἐγνοοῦσε νὰ φύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ. Ἦθελε ν’ ἀναβῆ καὶ νὰ σταθῇ δίπλα εἰς τὴν γυναῖκα μὲ τὸ φεῖδι.
 — Ποῖός θέλει νὰ κἀνῃ τὴν γνωριμίαν μὲ τὸν κύριον Βόαν;— ἐφώναξε πάλιν ὁ κωμικός. Τὸν βλέπετε; εἶνε πολὺ καλὸς καὶ εὐγενής τοῦ ἀρέσει νὰ τυλιγεται γύρω στὸ λαιμὸ τῶν φίλων του. Ποῖός θέλει νὰ γίνῃ φίλος του;
 — Ἐγὼ! ἐφώναξε ὁ Γῶγος.
 — Ἄ! εὐγὲ σου, παληκᾶρι μου! ἐφώναξε ὁ κωμικός. Ἀνέβα ἐπάνω. Ὁ κύριος Βόας θὰ μείνῃ κατενθουσιασμένος ποῦ θὰ σὲ γνωρίσῃ ἀπὸ κοντὰ. Ἐλα νὰ σ’ ἀγκαλιάσῃ!
 Ἡ Μάρθα καὶ ὁ παπποῦς ἠθέλησαν νὰ προχωρήσουν καὶ νὰ μὴν ἀφίσουν τὸ ἀγῶρ; νὰ κάμῃ ἐκεῖνην τὴν παληκᾶριά. Ἀλλὰ τὸ πλῆθος τῶν χάρηδων εἶχε πυκνωθῆ τόσο πολὺ, ὥστε δὲν κατώ-

θασαν νὰ περάσουν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ περιφραγεῖς εἶχαν ἐνθουσιασθῆ μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ ἔβλεπαν ἕνα ἀγοράκι, καλοντυμένο καὶ ἐξυπνο, ὅπως ἐφαίνετο, ἀλλὰ ἄγνωστον εἰς ὅλους, νὰ κάμνῃ ἐκεῖνο τὸ ἀνδραγάθημα, καὶ «νὰ βάλῃ τὰ γυαλιά στους Φράγκους, ποῦ εἶχαν τὰ θηρία»...
 Ὁ παπποῦς ἐφώναζε:
 — Γῶγο! Γῶγο!
 Ἄλλ’ ἡ φωνὴ του δὲν ἠκούετο ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα. Ὅλοι ἐχειροκροτοῦσαν τὸ ἀγοράκι, καθὼς ἔβλεπαν τὴν θηριοδαμάστριαν νὰ τοῦ φορῆ εἰς τὸν λαιμὸν καὶ νὰ τυλίγῃ γύρω εἰς τὸ σῶμα του τὸν τερατώδη ὄφιν.
 Καὶ ὁ Γῶγος, ἀτρόμητος πάντοτε, ἐγελοῦσε μὲ ὄλην τὴν καρδιά του, κι’ ἐκαίμαρνε διὰ τὸν θρίαμβόν του.
 Ἐξαφνα ὅμως τὸν εἶδαν νὰ κιντρινίζῃ, τὸν ἀκούσαν νὰ βγάξῃ μίαν φοβεράν φωνήν... Ἐνδύμικες ὅτι ἐπήγαγε νὰ σκάσῃ. Ἐπροσπαθοῦσε νὰ βγάλῃ ἀπὸ ἐπάνω του τὸ φορικτὸν ἐκεῖνο ἔρπετόν. Ἀλλὰ ὁ βόας, ἐνῶ ἔως ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν ἐφαίνετο ἀναίσθητος, καὶ ἡ γυναῖκα τὸν ἐκούλουριζε καὶ τὸν ἐτύλιγεν ὅπως ἤθελεν, τώρα εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ σαλεύῃ καὶ νὰ σφίγγῃ μόνος του τὸ σῶμα τοῦ μικροῦ.
 Ἡ ἀγωνία τῆς Μάρθας καὶ τοῦ παπποῦ δὲν περιγράφονται ἐφώνησαν, καὶ αἱ φωναὶ των δὲν ἤκούοντο μέσα εἰς τὴν βόην τοῦ πλῆθους, ποῦ τώρα κατατρομαγμένον ἔβλεπε τὰ ἐπικίνδυνα κινήματα τοῦ κ. Βόαν...
 Φαίνεται ὅτι ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν δὲν τοῦ εἶχαν δώσῃ ὅσον ἐχρειάζετο ναρκωτικόν, καὶ ὁ Βόας εἶχεν ἐξυπνήσῃ πρὶν ἀκίημ καλαρχιστὴν ἢ παρὰστασις. Τώρα ἐσπῆγγε δυνατὰ τὸν μικρὸν Γῶγον, καὶ βεβαίως θὰ τὸν ἐπνίγων, ἂν μὲ τὰς φωνὰς τοῦ κόσμου, δὲν ἔτρεχαν ἀπὸ μέσα οἱ θηριοδαμάσται, διὰ νὰ τὸν γλυτώσουν. Μὲ πολὺν κόπον κατώρθωσαν νὰ ξετυλίξουν τὸ ἔρπετόν ἀπὸ τὸ σωματάκι τοῦ μικροῦ, καὶ ἔπειτα νὰ τὸν σπρώξουν μέσα εἰς τὸ μεγάλο κλουβί του, τὸ ὅποιον ἐκλείσαν ἀμέσως.
 Ὁ Γῶγος εἶχε λιποθυμήσῃ. Μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, καὶ μὲ θανάσιμον ἀγωνίαν εἰς τὴν ψυχὴν, ὁ παπποῦς καὶ ἡ Μάρθα τὸν ἐπῆγαν σηκωτῶν εἰς τὸ φαρμακεῖον, ὅπου συνήλθε ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς περιποιήσεις.
 Φαντάζεσθε μὲ τί θλίψιν καὶ κατήφειαν ἐπέστρεψαν εἰς τὸ σπῆτι. Εὐτυχῶς, ἐκεῖνος ὁ θεοτρελλὸς ὁ Γῶγος δὲν ὑπέφερε πολὺ ἄπονοῦσε, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὀμιλήσῃ τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἠθάνατο ἀκόμη γύρω εἰς τὸ σῶμα τοῦ τὸ σφίξιμο τοῦ ἔρπετου.
 Ἡ Μάρθα ἦτο καὶ αὐτὴ καταλυπημένη ἢ παρακοῆ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς δὲν ἄφισε νὰ ἰδοῦν τὰ θηρία ποῦ ἦσαν μέσα

εἰς τὴν μεγάλην σκηνὴν τοῦ θηριοτροφεῖου.
 Ὁ Ριρῆς, τὸ καλὸ ἀλόγακι, ἐφαίνετο σὰν νὰ εἶχεν ἐννοήσῃ ὅτι κάτι ἐτακτον καὶ δυσάρεστον εἶχε συμβῆ, διότι δὲν ἔτρεχε πλέον τόσο ζωηρά, ὅπως τὸ πρῶτ’ ἦτο περιλυττόν, μὲ τὸ κεφάλι χαμηλά, κι’ ἔσερνε τὸ ἀμαξάκι σὰν κουρασμένο.
 Ὅταν ἐπλησίασαν εἰς τὴν ἐξοχὴν των, πολλὰ γειτονόπουλα ἔτρεξαν νὰ τοὺς προῦπανθίσουν καὶ νὰ τοὺς ἐρωτήσουν τί λογιῆς ἦσαν τὰ ὄρατα θηρία, ποῦ εἶχαν ἰδῆ. Ὁ Γῶγος ἔσκυψε τὸ κεφάλι, ἡ Μάρθα ἐδάκρυσε, καὶ ὁ παπποῦς διὰ νὰ μὴ λυπήσῃ περισσότερο τὰ ἐγγονάκια του, ἐδῶκε τὴν ἀπάντησιν εἰς τὰ γειτονόπουλα:
 — Θὰ σᾶς τὰ πούμε ἄλλη μέρα τώρα ὁ Γῶγος καὶ ἡ Μάρθα εἶνε κουρασμένοι ἀπὸ τὸ ταξεῖδι.
 Μ’ ὄλην τὴν ἀδυναμίαν ποῦ ἠσθάνετο ἀκόμα, ὁ Γῶγος ἐπήδησε καὶ ἀγκάλιασεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν τὸν παπποῦ τοῦ εὐχαρίστησε, καὶ τοῦ ὑπεσχέθη ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ εἶνε εὐπειθής καὶ φρόνιμος ὅπως ἡ ἀδελφὴ του ἡ Μάρθα.
 ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι. (Συνέχεια)

Μίαν ἡμέραν, καθὼς ἐπερνοῦσαν ἐμπρὸς ἀπὸ θέατρον τοῦ Μελοδράματος, ἡ Σελήνη ἐσταμάτησεν ἔξαφνα καὶ ἤρχισε νὰ διαβάξῃ τὸ πρόγραμμα τῆς παραστάσεως. Μὲ τὸ μέτωπόν τῆς συναφρωμένον, μὲ τὰ μάτια τῆς προσηλωμένα εἰς τὰ μεγάλα γράμματα, ἔμεινεν ἀκίνητος. Ἡ Μίς Δούγλας ἐστάθη μὲ πολλὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ἔβλεπεν. Ἐπὶ τέλους εἶπε:
 — “Ἐχεις ἴσως διαθέσειν ν’ ἀκούσῃς τὸν Ρωμαῖον καὶ τὴν Ἰουλιέτταν; Εἶσαι ἀκόμα παραπολὺ μικρὴ. Καλλίτερα εἶνε νὰ σὲ πᾶω εἰς τὸ Σατελέ νὰ ἰδῆς τὸν Μιχαὴλ Στρογκάφ.
 Ἡ Σελήνη σχεδὸν δὲν τὴν εἶχεν ἀκούσῃ. Ἐξηκολούθησε νὰ διαβάξῃ μὲ χαμηλὴν φωνήν, ὅχι ὄλον τὸν τίτλον τοῦ μελοδράματος, ἀλλὰ τὴν τελευταίαν τοῦ λέξιν μόνον. Καὶ τὴν ἐπᾶνέλαβε πολλὰς φορές:
 — Ἰουλιέττα... Ἰουλιέττα...
 Ἡ Μίς Δούγλας ἐνόησεν ἔξαφνα. Καὶ εἶπε μὲ τόνον πολὺ ἤρεμον:
 — Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομά σου, δὲν εἶν’ ἔτσι;

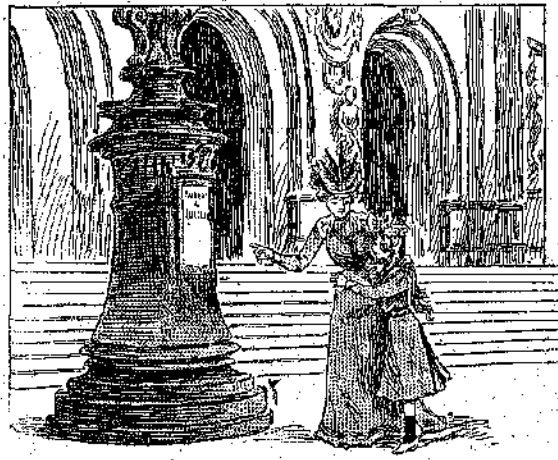
— Ναι. Μόνον ποῦ ἡ μαμμάκα μου δὲν μ’ ἐφώναζε πάντα Ἰουλιέττα, εἶχε κι’ ἕνα ἄλλο ὄνομα γιὰ μένα... ἀλλὰ τοῦ κάκου τὰ ζητᾶ δὲν ἠμπορᾶ νὰ τὸ εὔρω.
 Ἡ Μίς Δούγλας δὲν ἤξευρε τὸ χαϊδευτικὸν “Ἐττα”, τὸ ὅποιον μετεχειρίζετο ἄλλοτε ἡ κυρία Δαλόζ.
 — Θέλεις νὰ σὲ φωνάζω Ἰουλιέττα, καὶ ὄχι Σελήνη;
 — ὦ, ναί... Τὸ ἤξευρα ἐγὼ ὅτι Σελήνη δὲν ἦτο τὸ ἀληθινὸ ὄνομά μου. Καὶ δὲν μ’ ἀρέσει διόλου.
 Ἡ Ἰουλιέττα ἀνεστέναξε μὲ ἀνακούφισιν. Τῆς ἐφαίνετο ὅτι, ἂν ἔχανε τὸ φανταστικὸν τῆς ὄνομα, θὰ ἐξαναγίνετο πάλιν ὅ,τι ἦτο πρῶτα. Μὲ ὀλίγην προσπάθειαν ἀκόμη, καὶ ὄλον τὸ παρελθὸν θὰ τῆς ἐφανερῶνετο. Τότε, ὅλα θὰ ἐπήγαυιν λαμπρά, θὰ ἐξαναῖρισκε τὴν μητέρα τῆς, τῆς ὅποιος ἡ μορφή ἐφαίνετο τώρα καθαρώτερα εἰς τὴν φαντασίαν τῆς ἐνύμειεν ὅτι τὴν ἔβλεπε σὰν νὰ τὴν εἶχεν ἀφήσῃ μίαν ἡμέραν πρὶν, καὶ ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς ἐτραγουδοῦσε πάντοτε εἰς τὸ αὐτί τῆς.
 Ἐν τούτοις αἱ ἐβδομάδες ἐπερνοῦσαν καὶ τὸ τέρμα ἐφαίνετο ὅσον καὶ ἄλλοτε μακρυνόν. Ἡ Μίς Δούγλας εἶχε κάμη μολοντούτο ὅ,τι ἦτο δυνατόν νὰ κάμῃ. Οἱ κληρονόμοι τοῦ πρῶην ἰδιοκτῆτου τῆς εἶχαν εἰπῆ τὸ ὄνομα τῆς ἐνοικιαστρίας, ποῦ εἶχεν ἀναχωρήσῃ καὶ ἐξαφανισθῆ. Τὴν ἔλεγον κυρίαν Δαλόζ ἦτο χήρα μὲ μίαν μοναχοκόρην. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἦτο. Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε πλέον καμμία ἄλλη πληροφορία διὰ τὴν κυρίαν Δαλόζ. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σπῆτι, κανεὶς δὲν εἶχε λάθῃ

“Ὁ Παράδεισος τῶν γάτων...” (Σελ. 180, στ. α.)

φωνῆς πολὺ γνωστῆς... Ὁ Μελάνης τὸν σφίγγει μὲ τὰ ποδαράκια του, μὲ τὸ κεφαλάκι του, τὸν ζεσταίνει, τὸν ζωντανεύει... Ὁ Μελάνης εἶνε ἐδῶ, ὀλοζώντανος, καὶ ὁ Γάλας δὲν ἔχει πεθάνῃ!
 “Ἐνας τέτοιος κλονισμὸς ἠμπορεῖ ἢ νὰ κἀνῃ καλὰ τὸν ἀρρωστο ἢ νὰ τὸν πεθάνῃ. Ὁ Γάλας γίνεταί καλά. Καὶ ἡ

διὰ τὴν διασκέδασιν ποῦ θὰ ἔκαμναν εἰς τὸ θηριοτροφεῖον. Ὁ Γῶγος μάλιστα δὲν ἠμποροῦσε νὰ κρατηθῆ ἀπὸ τὴν χαρὰν του ἔλεγε πῶς εἶχε σικαπὸν νὰ καβαλλικέσῃ τὰ ἄλογα, νὰ παίξῃ μὲ τὲς μαϊμούδες, νὰ χαιδεύσῃ τὰ λεοντάρια καὶ τοὺς πάνθηρας.
 — Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ κάμῃς, εἶπεν ὁ παπποῦς πρῶτον, διότι τὰ λεοντάρια

“Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομά σου, δὲν εἶν’ ἔτσι;» (Σελ. 181.)

εἰδήσεις τῆς, ἡ διαμονὴ τῆς ἦτο ἀγνωστός. Εἶχεν ἐντελῶς χαθῆ ἀπὸ τὸν κόσμον. Αἱ ἀγγελίαι, ποῦ ἐδημοσιεύθησαν εἰς διαφόρους ἐφημερίδας, δὲν ἐφεραν κανέν ἀποτέλεσμα. Ἄλλως τε, ἡ μίς Κέρα δὲν ἤθελε τίποτε νὰ ἐπισπεύσῃ. Κατὰ μεγάλα διαλείμματα ἔκαμνε καὶ μίαν νῆαν ἀπόπειραν, ὁ ὅποια κατὰ κα-

νόνα επήγαυε καλά. Και έπρεπε να μένη ευχαριστημένη με τας μικράς εκείνας προόδους.

Όταν ανέκαλυψε τὸ ὄνομα τῆς παιδικῆς ἐνοικιαστῆρας τῆς ἀδού Πέτρου Σαρρών, ἡ Μίς Κόρα ἀπέφυγε νὰ κάμη τὸν παραμικρὸν λόγον εἰς τὴν Ἰουλιέτταν. Ἀλλὰ ἡ μικροῦλα διασκέδαζε νὰ γράφῃ διαρκῶς τὸ ὄνομα τῆς, ὅπου ἐτόχαινε κ' εὐρίσκειτο, ευχαριστημένη διότι τὸ εἶχε ἐνθυμηθῆ. Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἡ Ἀμερικανὶς ἔγραφε τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς ἡ Ἰουλιέττα, καθήμενὴ δίπλα τῆς, περιέργωρον εἰς μίαν μεγάλην ἐπιστολήν πρὸς τὴν Μαγγίν, ὅλα τὰ γεγονότα, μεγάλα καὶ μικρά, τῆς ζωῆς ποῦ ἔκαμναν εἰς τὸ Παρίσι κατόπιυπέγραψε μετὸ ὄνομα τῆς «Ἰουλιέττα», καὶ μετὰ γράμματα μεγάλα-μεγάλα, καταμεσῆς εἰς τὸ φύλλον. Ἐσυνεψε τότε ἡ Μίς Δούγλας καὶ

«Ἐβαλεν ἓνα Δ κεφαλαῖον...» (Σελ. 182, στ. α')

ἔβαλε ἓνα Δ κεφαλαῖον κατόπι ἀπὸ τὸ κύριον ὄνομα. Ἡ Ἰουλιέττα τὸ εἶδε, καὶ τότε, χωρὶς κανένα διαταγμὸν, ἐπρόσθεσε τὰ γράμματα ποῦ ἔλειπαν, — καὶ τὸ ὄνομα εὐρέθη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὀλοκληρὸν γραμμένον.

Ἡ Μίς Δούγλας ἐξηκολούθησε τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς, ὡς νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτε, καὶ ἡ Ἰουλιέττα ἔμεινε πολλὴν ὥραν ἀφηρημένη καὶ σιωπηλή.

Ἐνῶ ἔβαλε γραμματόσημα εἰς τοὺς φακέλλους, ἡ Μίς Κόρα εἶπεν ἡσυχαῖστα, χωρὶς κἂν νὰ κυττάξῃ τὴν μικροῦλαν:

— Γνωρίζομεν τώρα, ὅτι λέγεσαι Ἰουλιέττα Δαλόζ.

— Ναι, ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττα μετὰ χαμηλὴν φωνήν.

— Αὐτὸ εἶνε ἓνα μεγάλο βῆμα πρὸς τὰ ἔμπροσ. Πρὶν περᾶσαι πολλὰς καὶρόν θὰ ἔχωμεν εὐρὴν τὴν μητέρα σου.

Τὸ κοριτσάκι ἀνεστῆναξε.

— Ἀργεῖ ὅμως αὐτὸς ὁ καιρὸς.

— Στενοχωρεῖσαι λοιπὸν παραπολὺ μαζί μου;

Ἡ Ἰουλιέττα, ποῦ ἦτο ἐκ φύσεως καλὴ καὶ τρυφερά, ἔβαλε τὰ χεράκια τῆς γύρω εἰς τὸν λαιμὸν τῆς μεγάλης φίλης τῆς, τὴν ὅποιαν ὠνόμαζεν ἀγγλισιτὶ Ἀντη (θείσσα).

— Σὰς ἀγαπᾷ πολύ, Ἀντη, ἀλλὰ, ἀν ἐξητούσατε καὶ σεῖς νὰ εὐρετε τὴν μαμά σας, αἱ ἑβδομάδες θὰ ἐφαίνον-

το καὶ σὲ σὰς παραπολὺ μεγάλες... — Κάμνω, ὅτι ἤμπορῶ, ἀγαπητῆ μου, ἀλλὰ τὸ Παρίσι, εἶνε μεγάλῃ πόλις, καὶ εἶνε πιθανὸν νὰ μὴν εὐρίσκειται πλέον ἡ μητέρα σου οὔτε εἰς τὸ Παρίσι. Ὁ κόσμος ὅλος εἶνε ἀκόμη μεγαλύτερος ἀπὸ τὸ Παρίσι, καὶ θὰ ἔχωμεν νὰ ψάξωμεν ἀρκετὸν καιρὸν. Ἀλλὰ, θὰ τὴν εὐρω μίαν ἡμέραν ὅπως-δῆποτε, καὶ, ἐν τῷ μεταξύ, πρέπει νὰ κυττάζωμεν νὰ χερῶμεθα τὸν ὠραῖον ἥλιον καὶ τὰ εὐμορρα πρᾶγματα τῆς ζωῆς.

Ἡ Μίς Κόρα, αὐτὴ τοῦλάχιστον, ἐγνώριζε πολὺ καλά πῶς νὰ διασκέδαζῃ μετὰ τὸ παρὸν καὶ νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὸ μέλλον. Ἐγνώριζε πολὺν κόσμον εἰς τὸ Παρίσι, ἰδίως μεταξύ τῆς ἀμερικανικῆς παροικίας, ὅπου τῆς ἔκαμναν μεγάλας περιποιήσεις. Εἰς τοὺς συμπαιτριώτας τῆς, αἱ ἀλλόκοτοι ἰδιότητες τῆς δὲν ἔκαμναν καμμίαν ἐκπληξίν ἢ ἐκτακτος ἀνεξαρτησία τῆς ζωῆς καὶ τῶν τρόπων τῆς κανένα δὲν ἐπέειραζεν, ἢ δὲ ἀπόφασίς τῆς νὰ μὴν ὑπανδρευ-

θῆ ποτὲ, νὰ κυβερνήσῃ μόνη τῆς τὰς περιουσίας τῆς, νὰ πηγαίῃ ὅπου τῆς ἤρεσκε καὶ ὅπως ἐφαντάζετο, ἐφαίνετο πολὺ φυσικῇ. Δὲν συνείβαινε ὅμως τὸ ἴδιον καὶ μετὰ τὰς γαλλικὰς οἰκογενεὰς ποῦ ἐσχετίζετο. Τὴν εὐρίσκαν παραπολὺ νέαν ὥστε νὰ ταξιδεύῃ μόνη, ἢ ἔστω μετὰ μίαν μικρὰν προστατευομένην τῆς ὡς τὴν Ἰουλιέτταν. Ἐπειδὴ ὅμως ἦτο ὀλεκτικὴ νέα, ὅταν ἤθελε νὰ λάθῃ τὸν λόπον νὰ φανῇ, ὅλοι ὕψωναν τοὺς ὤμους των, μετὰ ἓνα εἶδος κάπως περιφρονητικῆς ἐπισκευῆς, καὶ ἔλεγαν:

— Μπα! εἶνε Ἀμερικανὶς!

Ἡ Μίς Κόρα ἔπαιρνε τὴν Ἰουλιέτταν παντοῦ μαζί τῆς, εἰς τὰς ἐπισκέψεις, εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὰς ἐκδρομάς. Ἀλλὰ πολὺ συχνὰ ἡ μικροῦλα ἔβλεπεν ὅτι ἦτο ὡς ὀλομόναχῃ μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ πλῆθος, ποῦ δὲν εὐρίσκε κἂν τὴν κυττάξῃ. Ἡ Μίς Δούγλας, ὡς κομψομένη τοῦ καλοῦ κόσμου, μετὰ φορέματα ἐκτάκτου καλαισθησίας, ἦτο ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν νέαν ἐκείνην, ἢ ὅποια, εἰς τὸ φάντασμα, διασκέδαζε νὰ ὀρμήγῃ τὰς ἀγελάδας τῆς κυρίας Χάρου ἢ νὰ καλπάζῃ ὡς τρελλὴ μαζί μετὰ τὰ δύο κοριτσάκια. Τὴν ἐπροσκαλοῦσαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, καὶ ὁ κόσμος ἐφαίνετο ἀνεχόμενος τὴν παρουσίαν τῆς «ἀνεψιάς» τῆς, ὅπως ἐπὶ τέλους καθήγησε νὰ ὀνομάζουσαν τὴν μικροῦλαν ἔγνωσαν.

Μία ὠραία συλλογὴ, μετὰ ὑπογραφήν Μαρία Α. Καλλίνου, ἀποκλείεται τοῦ Διαγωνισμοῦ, διότι ἐστὶν ἀπὸ ἄλλον, χωρὶς ἢ συνδρομητριά μου αὐτὴ νὰ ἔχη κἂν εἶδησι.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ. [Οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ οἱ μὴ σημειώσαντες τὴν ἡλικίαν των.]

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἰδιότροπος Σανθούλα, 15+13 [14ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Διακενθία Ἀρσακίδου, 15+9 [12ε].—Τόνος Βαλίνος, 14+9 [11ε].—(Τὸ Ὑπερ Πατριδός, 15+10 [12ε], τελεῖται ἐκτός Διαγωνισμοῦ ὡς τυχὸν ἡδὴ τοῦ Α' Βραβείου.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γλαυὴ τῆς Ἀθηνᾶς, 13+9 [11 ε].—Σεπεσμένος Λόγος, 14+8 [11ε].—Χρυσοεἰργον Ὀργανον 15+7 [11 ε].

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 94^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ
[1^η Διάπλαση τοῦ 1905, σελ. 975].

[Τὸ ὄνομα ἐκάστου τῶν διαγωνιζομένων συνοδεύουσι τρεῖς ἀριθμοί. Ὁ πρῶτος σημαίνει πόσα ἐκ τῶν 15 Ἀσκήσεων τῆς Συλλογῆς τοῦ ἐκρίθησαν ὀρθῶς δημοσιεύσας—ὡς ἔχουν, ἢ ἐλαφρῶς ἐπιδιορθωμένοι—ὡς δευτέρος σημαίνει πόσα ἐκ τῶν δημοσιευομένων τούτων ἐκρίθησαν ὡς ἐξαιρετικῶς ὠραία, (εὐφρασί, πρωτότυποι, δεξιῶς στιχογραφήματα, καλῶς διατυπωμένα κτλ.) Τὸ τρίτον τῶν δύο τούτων ἀριθμῶν δίνει τὴν θέσιν τοῦ διαγωνιζομένου. Προηγεῖται δηλαδὴ ἐκεῖνος, τοῦ ὁποῦ οἱ ἀριθμοὶ δίδουν ἀριστομα μεγαλύτερον. Μεταξὺ δὲ δύο, τῶν ὁποῦ οἱ ἀριθμοὶ δίδουν τὸ αὐτὸ ἀριστομα, προηγεῖται ὁ ἔχων τὸν δευτέρου ἀριθμὸν μεγαλύτερον (διότι αἱ ὠραία Ἀσκήσεις προτιμῶνται φυσικὰ τῶν ἀπλῶς δημοσιευομένων.) Τέλος ὁ τρίτος ἀριθμὸς σημαίνει πόσα ἔσθμα ἔλαβεν ὁ διαγωνιζόμενος—καὶ εἶνε πάντοτε τὸ ἥμισυ τοῦ ἀριστοματός των δύο πρώτων ἀριθμῶν.

Νέος, καὶ αὐτὸ πρωτοτύπος Ἀσκήσεις, ὀλίγας ἔσθμα καὶ αὐτὸς ὁ διαγωνισμὸς. Ἀν ἐξαίρετον κανεὶς δύο ἢ τρεῖς, οἱ ὅποιοι ἐσκέπησαν νὰ συμπληρῶσιν εἰς τὰ Σχήματα τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως—ὠραία ἰδέα πραγματικῶς, καὶ μερικὸς ἄλλους, οἱ ὅποιοι ἠμπόρουν νὰ στολιούσιν τὰς Συλλογὰς των μετὰ ὀλίγας Ἀσκήσεις κάπως ἀσυνήθεις, ὅσοι οἱ ἄλλοι εἰμπορῶ νὰ εἰπῶν ὅτι περὶ ὁρισθῆσαν εἰς τὰ κοινὰ καὶ τετριμμένα, —ἐκτός πάλιν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι διὰ νὰ πρωτοτυπήσῃν, ἐξέβαψαν τόσον ἀρχαίως καὶ ἀγνώστους λέξεις, ὥστε κατέστησαν τὰς Ἀσκήσεις των ἐντελῶς ἀλόγους καὶ κατὰ συνέπειαν ὅσα ὀρθῶς δημοσιεύσας.

Τὸ κανόνος ἐξαίρετον περιφανῆ ἀποτελεῖ ἡ Ἰδιότροπος Σανθούλα. Ὅλοι σχεδὸν αἱ Ἀσκήσεις τῆς εἶνε πρωτότυποι, ὠραία, πᾶναι, ἐντελῶς διαφορετικαὶ ἀπὸ τὰς συνήθεις δημοσιευομένας. Τὸ κακὸν εἶνε ὅτι ἡ Συλλογὴ τῆς δὲν ἔχει τὴν ἀπαιτουμένην ποιολίαν διότι ἡ Ἰδιότροπος Σανθούλα περιερίσθη εἰς ὀλίγα μόνον εἶδη Ἀσκήσεων (Αἰνίγμα, Δεξιγράφος, Σταχεύογράφος, Σταχευοτόνογράφος, Ἑλληνοπομφωνον, Γρίφος καὶ πλῆθος ὀβ.) Δὲν ἠμποροῦσα διὰ τοῦτο νὰ τῆς ἀρνηθῶ τὸ Α' Βραβεῖον, ἀφοῦ ἐστὶν 15 Ἀσκήσεις τὰς ὠραιότερας ἐξ ὅλων. Ἀλλὰ ὁ σκόρβον σῆμαρον τῆς εὐχαριστήσεως, ποῦ ἀποφυγῆν τῆς μονοτονίας τῶν ἐπανειλημμένων Δεξιγράφων καὶ Αἰνιγμάτων, νὰ δημοσιεύσῃ διαμὰς ὀλοκληρὸν τὴν συλλογὴν τῆς, καὶ ἀναγκαζομαι νὰ τὴν συμπληρώσω μετὰ μερικὰς Ἀσκήσεις τῆς ἀμέσως ἐρχομένης Διακενθίας Ἀρσακίδου.

Μία ὠραία συλλογὴ, μετὰ ὑπογραφήν Μαρία Α. Καλλίνου, ἀποκλείεται τοῦ Διαγωνισμοῦ, διότι ἐστὶν ἀπὸ ἄλλον, χωρὶς ἢ συνδρομητριά μου αὐτὴ νὰ ἔχη κἂν εἶδησι.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ. [Οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ οἱ μὴ σημειώσαντες τὴν ἡλικίαν των.]

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἰδιότροπος Σανθούλα, 15+13 [14ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Διακενθία Ἀρσακίδου, 15+9 [12ε].—Τόνος Βαλίνος, 14+9 [11ε].—(Τὸ Ὑπερ Πατριδός, 15+10 [12ε], τελεῖται ἐκτός Διαγωνισμοῦ ὡς τυχὸν ἡδὴ τοῦ Α' Βραβείου.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γλαυὴ τῆς Ἀθηνᾶς, 13+9 [11 ε].—Σεπεσμένος Λόγος, 14+8 [11ε].—Χρυσοεἰργον Ὀργανον 15+7 [11 ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ὀργὸν Ἀμόραντον, 13+8 [10 ε].—Ἀσπὸς Ἀγάπης, 14+6 [10 ε].—Ὀργὸς Α. Ναιδης, 14+6 [10 ε].—Ἰωνιδὸς Ἀσκή, 15+5 [10 ε].—Μεγαλοπρᾶξις Φίλιας, 15+5 [10 ε].—Ἐλινοκίνας Παρθένος, 13+6 [9ε].—Ἐσπέρη Ἐσπέρη, 13+6 [9ε].—Ἀνθὸν τῶν Ἐλπίδων, 15+4 [9ε].—Χρυσὴ Α. Κίτσω, 15+4 [9ε].—Πομπαιὸς Ἐσθῆς, 13+5 [9ε].—Ἀντίβος ὁ Κάρνηθνος, 13+5 [9ε].—Φίλις τῆς Ναικίς, 14+4 [9ε].—Ὀδύσει, 14+4 [9ε].—Ταπεινὸς Θεοτότων, 15+3 [9ε].—Ναυαϊκῶ, 9+8 [8ε].—Δοξὴ τῆς Καρότου, 12+5 [8ε].—Ἐροσίουτος Νῆξ, 13+4 [8ε].—Ἐκπότης τοῦ Βυζαντίου, 13+4 [8ε].—Ἀιμίλιος Παῦλος, 14+3 [8ε].—Θαλάσσιος Ἀἴρ, 14+3 [8ε].—Ἀετιδῆς, 14+3 [8ε].—Ἀυτόνομος, 12+3 [7ε].—Ἀσπέρτος Ἀνδρῖος, 12+3 [7ε].—Ἑλληνικὸν Γραμματόσημον, 11+3 [7ε].—Δοξὴ τοῦ Ποταμογράφου, 9+3 [6ε].—Ν. Κατερινόπουλος, 9+3 [6ε].—Μουσουργός, 8+3 [5ε].—Ἀριστία Ν. Χατζη-Γρίβα, 8+3 [5ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ. (12—15 ἐτῶν).
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σημαία τῆς Ἐλευθερίας, 15+14 [14ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἄσμα τῆς Νίκης, 15+8 [12ε].—Ἀιμίλιος Γελοτοπούς, 15+7 [11ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κροεῖα, 15+6 [10ε].—Νικόλαος Κάβουρας, 15+5 [10ε].—Ὀργὸς τοῦ Μονοσοφίου, 15+5 [10ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἐυφρόνη Προσωπείων, 15+4 [9ε].—Παναγιᾶς, 15+4 [9ε].—Ἀγνυρα τῆς Σωτηρίας, 13+5 [9ε].—Χαιμόναρθον, 14+4 [9ε].—Μαργαρίτης Μενεξῆς, 15+3 [8ε].—Ἀπομεινὸν τῆς Κίου, 13+3 [8ε].—Ἐρυθρόθεμος, 13+3 [8ε].—Δούκισσα τῶν Σαλώνων, 13+2 [7ε].—Βρυχώμενος Λέων, 13+2 [7ε].—Χάρις, 13+2, [7ε].—Ἰωνίδης Ζαγοράφος, 14+1 [7ε].—Ἀρῆς 10+4 [7ε].—Ὀκίσιος Ἀχιλλεῖς, 11+3 [7ε].—Πρωτομαγιά, 12+2 [7ε].—Ἀφροστροφονομὸν Κύμα, 12+2 [7ε].—Παλλάς, 12+2 [7ε].—Μάργις τῆς Ἐλευθερίας, 8+5 [6ε].—Μαργαρίτη Ἀκροθαλασσία, 10+3 [6ε].—Σημαία τοῦ Φωτός, 11+2 [6ε].—Ἐύμαιος, 11+2 [6ε].—Μικρὸς Δόκιμος, 10+2 [6ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀγαθὸν Ἀγγελιοῦδι, 8+1 [4ε].—Πετρῶν Καρδία, 9 [4ε].—Ἀριστος Κολυμβητής, 7+1 [4ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ. (11 ἐτῶν καὶ κάτω.)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δαμπερὸς Κιθαροφῶς, 15+7 [11ε].—Ὁ Αἰλιος Ἀριστέιδης, 15+8 [11ε], ἐκτός Διαγωνισμοῦ.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φλοῖτος τῆς Θαλάσσης, 15+5 [10ε].—Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς, 12+7 [9ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βασίλειος τῶν Ρόδων, 15+4 [9ε].—Σανθὴ Φοῖβη, 12+6 [9ε].—Ἐπαινος τῆς Ἀγγλίας, 15+3 [9ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἀλταῖς, 15+2 [8ε].—Ἀσμητιὸν Κύμα, 11+5 [8ε].—Νερόϊδα τῶν Ἀργάφων, 13+3 [8ε].—Κυρία Σαρφαλόσκη, 13+3 [8ε].—Ἀραβικὸς Ἰαπὸς, 13+3 [8ε].—Μικρὸς Ἀέθριος, 13+2 [7ε].—Γαλακτοπικὸν Κύμα, 13+2 [7ε].—Κλέων Β. Παράσχος, 9+1 [5ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Γ.Γ.—Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας καὶ περιμένω τὰς φωτογραφίας τῶν τυχόντων Α' Βραβείου.

Ἡ δημοσιεύσις τῶν ἀγκυρῆσιδων Ἀσκήσεων θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι τέλους Μαΐου, θὰ δημοσιευθῶν δὲ μόνον ὅσοι θὰ χρειάζοσιν: Τὰς μὴ δημοσιευομένας δύνανται, ἀν θέλουν, οἱ δημοσιευθέντες νὰ χρησιμοποιοῦσιν καὶ εἰς ἄλλον Διαγωνισμὸν Ἀσκήσεων.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κώστας καὶ ὁ Νίκος ἐτοιμάζονται δι' ἐκδρομὴν.

Κώστας.—Τὶ ζῶν θὰ πάρῃς σὺ;
Νίκος.—Γαϊδουράκι.
Κώστας.—Κ' ἐγὼ γαϊδουράκι.
Νίκος.—Ὅστι συμφωνοῖ γαϊδουράκι ἐσὺ, γαϊδουράκι κ' ἐγὼ.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀνθού τῆς Ἐδαιωθῆσας.

Εἰς τὸ Νηπιαγωγεῖον, ὁ διδάσκαλός λέγει ὅτι εἰς τὸν οὐρανὸν βλέπομεν κάποτε καὶ ἄστρα μὲν οὐραν.

Καὶ ὁ Τοτὸς διακόπτειν:
— Μήπως εἶνε, δάσκαλε, οἱ χάρτινοι ἄστροι;

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ἡρώς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΔΙΑ ΤΟ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑ

Διὰ τὸ συμπλέγμα τῶν βραβευμένων τοῦ Ἐσπαθόμοτου, μὲ ἐπιβλάν εἰς τὰς τὰς φωτογραφίας των εἰς τῆς: Ἰδιότροπος Σανθούλα, Λέων Ν. Φραντζῆς, Ἑλληνικὴ Νῆσος, Παναγιώτης Φωγῆ, Ὀδύσει, Φωγῆ τῆς Λέων, Σεπτεμῆριος Ἑλληνοκόλο καὶ Στυλιανὸς Κ. Θεολόγης. Ἐπεθυμῶν ὅτι αἱ φωτογραφίαι εἶνε δεκατὸ μὲν μέχρι τέλους Μαΐου, ὥστε ἂς ἀπεύθουν νὰ μοῦ σταλῶν ἐγκαίρως καὶ οἱ λοιποὶ βραβευθέντες. Ἐπίσης, ὅσοι μοῦ ἔχουν ἤδη σταλῆν τὴν φωτογραφίαν των, ἂς βραβευθέντες εἰς προηγούμενους διαγωνισμούς, παρακαλοῦνται νὰ μοῦ σταλῶν διὰ τὸ συμπλέγμα νέαν ἢ ἄλλο ἀντίτυπον τῆς σταλείσεως.

ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ ΠΑΡΟΡΑΜΑ
Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, προκαμένου περὶ τοῦ μικροῦ ποιητοῦ Λεάνδρου Παλαμᾶ, ἔγραφα ὅτι εἶνε μολὶς δεκαπενταετής. Ἄλλ' ἢ λέξις εἰς τὸ τυπογραφικὸν ἔργον «δεκαοκταετής» καὶ ἀπὸ ἀβελήτων τοῦ διορθωτοῦ, ἐτυπώθη ἔτσι. Ἰσοθέτω, ὅτι κ' ἐκεῖνος ποῦ δὲν γνωρίζουν τὸν μικρὸν Παλαμᾶν, ἐνόησαν ὅτι πρόκειται περὶ λάθους. Διότι ἀν δ κ. Παλαμᾶς ἦτο τῶντι δεκαοκταετής, δὲν θὰ ἐγίνετο λόγος περὶ αὐτοῦ ὡς περὶ μικροῦ ποιητοῦ. Σήμερον, δεκαοκτὸν ἐτῶν ποιητῆς εἶνε πλέον ποιητῆς... μεγάλος!

Νὰ καὶ γράμμα ἀπὸ τὴν Ἐσμεράλδαν. Τέλος πάντων! Χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινε καλά καὶ μοῦ τὸ γράφει μόνη τῆς. Ἀπὸ τὴν βρογχίτιδα, λένει, τῆς μένει ἀκμὴ ὀλίγος βήχας, ἀλλὰ βέβαια θὰ περᾶσῃ καὶ αὐτός, καὶ δὲν θὰ τὴν ἐναπαλήθῃ, ὅπως φοβεῖται, ἀρκεῖ νὰ προφυλαχθῇ.

Φαληρικὴ Φλοῖσθε, δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ ψῆσω εἰς τόσα ποιήματα διὰ νὰ ἴδω ἂν ἐλήφθῃ καὶ τὸ ἰδικὸν σου. Ὅσα λαμβάνω, τὰ τοποθετῶ εἰς ἓνα μέρος καὶ δὲν τὰ βλέπω παρὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως. Ἀν τὰ ἔφαχνα διὰ καθένα ποῦ μ' ἐρωτᾷ ἂν ἐλήφθῃ τὸ ἰδικόν του, νὰ εἶσαι βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ ἔκαμνα ἀλλήλων δουλείαν. Ὅστι ἔχε ὑπομονὴν νὰ πληροφορηθῆς ἀπὸ τὴν κρίσιν, ἢ ὅποια δὲν ὀφείλῃ.

Ναι, Ἡλιόλουτος Προῖα, τώρα μετὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας εἶχα κ' ἐγὼ τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσω ἢ νὰ ἐπανίδω πολλοὺς συνδρομητὰς μου, ποῦ ἤλθαν ἀπὸ τὰς ἐπαργίας; καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Τώρα ποῦ ἡσύχασες περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ.

Πολὺ ὀρθὰ ὅσα γράφεις, Ποιητὸ τοῦ Παρο-

νασοῦ. Νὰ μὴν ἔχῃς καμμίαν ἀμφιβολίαν, ὅτι σὲ ἀγαπᾷ καὶ ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ σου μοῦ ὑπεραρέσκου. Δὲν γνωρίζω ἂν ὑπάρχῃ ἡ Ὀδηγὸς Φοιτητῶν; δὲν ἔτυχε νὰ ἴδω ποτὲ μου.

Χαίρω Ἀνθερία, χαίρω πολὺ ποῦ ἐνικήθησαν τὰ ἐμπόδια καὶ μοῦ ἔγραψες τὰς ὠραίας σου ἐντύψεις. Πολὺ καλά σου εἶπεν ὁ Ποιητὸς τοῦ Παρονασοῦ: μοῦ ἀρέσκον αἱ ἐπιτολαὶ ποῦ εἶνε γραμμῆται ἀπλᾶ, χωρὶς ἐπιληγουρές, ὅπως ἡ ἰδικὴ σου ἀκριβῶς. Ἐυχαριστῶ καὶ διὰ τὴν στατιστικὴν. Δὲν εἶνε ἀνάγκη ὅμως νὰ ἔχουν ὄλοι ψευδώνυμα: πατριωτικῶς ἐγὼ θὰ ἤμην ευχαριστημένη νὰ εἶαν ὄλοι ψευδώνυμα ἀπλῶς ἐλληνικά: διότι δυστυχῶς, μερικοὶ προτιμοῦν ἔνα...

Τὸ Ἄνθος τῆς Ἐδαιωθῆσας μοῦ περιγράφει ὠραϊότατα μίαν ἐκδρομὴν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπου συνητηθῆ μετὰ ἄλλους πέντε συνδρομητὰς μου κ' ἐπέρασε μίαν ἡμέραν ἀληθινότητον. Καὶ τὸ Παίδικόν Πνεῦμα ποῦ μοῦ στέλλει σήμερον εἶνε ἡχὸς τῆς ἐκδρομῆς αὐτῆς. Τὰ συγχαρητήριά μου.

Ἐκλεψε τὸ Κροσὸτάλλιον Σπῆλαιον! Ἐπεριμένετε ποτὲ τέτοιο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ Κροσὸτάλλιον Σπῆλαιον; Καὶ ὅμως ναι: ἔκλεψε... ἔκλεψε τὴν ὥραν τῆς μελέτης τοῦ πιάνου, διὰ νὰ γράψῃ κατὰ Μικρὰ Μυστικὰ καὶ διὰ νὰ μοῦ διηγήθῃ ἐν κυμνοπραγικῶν συμβάν ἀπὸ μίαν ἐκδρομὴν... Ἄς εἶνε ὑπολήψω, ὅτι δὲν ἐξημιώθη καὶ πολὺ, ὑπὸ τὸν ὄρον πάντων ν' ἀνακληρώσῃ τὴν ὥραν τῆς μελέτης—τὸ ὅποσον θὰ ἔκαμε κιόλα!

Εὐχαριστῶ θερμῶς τοὺς φίλους μου Σημαίαν τοῦ Φωτός, Χαρ. Σωτηρίων, Πιερῶν Ἀργ

εις!) *Ἐθνική Ψυχὴ*, α. (ἀνευ ἀρχικῶν) Ἑλληνοπούλου τῆς Ροδόλης, α. (Σ. Μ. αἱ ἐπιστολαὶ σου μοῦ ἀρέσουν πολὺ ὀρθότατα ὅσα γράφεις περὶ τοῦ βουλγαρικῆς περιόδου τῶρα ποῦ ἐκαινοῦσθησαν τὰ ζητήματα, γράψε μοῦ τακτικῶς) καὶ *Παλιόστος Μπελ-φωγκῆς*, γ. (Μ. Α. χαίρω ποῦ θὰ μοῦ γράψῃς συχνά.)

Ἀναγεώσεις ψευδώνυμων: Ταπεινὸ Γασσεμί, α. Ζουγολιμανδῆς, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προσέτινον μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχυρὸν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχυρὸν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ἀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλ-λάξων: ὁ *Ἐνδοσιώδης Ἕλληνας* μὲ τὴν *Δουκίσσαν τῶν Σαλιῶνων*, *Διακριθεῖσαν Ἀρ-σακειάδα* καὶ *Φρα-Διάβολο* — ἡ *Γλυκαία Ἑλλάς* μὲ τὴν *Κροδίην* καὶ *Ναυτοπούλαν* τοῦ *Μεσολογίου* — ἡ *Νῆξ τῆς Καστέλλας* μὲ τὴν *Κυανόφθαλμον Ἑλληνοπούλαν*, *Πᾶξ*, *Χρυσῶν Ὀνηρον*, *Παλλάδα* καὶ *Φίλην τῶν Ζῶων* — ἡ *Ἐσμεράδα* μὲ τὸν *Μέλλοντα Δι-πλωμάτην* καὶ *Παλλάδα* — ὁ *Ἄγγελος Ἀγγε-ρωνῆς* μὲ τὴν *Νηρηίδα* τοῦ *Ἀιμιγροῦ*, *Ὀνη-ροπούλου Ψυχῆν* καὶ *Πᾶξ* — ἡ *Περωνὴ Καρ-δία* μὲ τὸν *Δροσόλουτον Ἀνακωνῆς*, *Κρητικο-πούλαν*, *Πολικὸν Ἀστέρην*, *Γαλήνην* καὶ *Ἑλληνικὴν Τριήρη* — *Ἀνρίβας ὁ Καρχηδό-νιος* μὲ τὸν *Ὀλυμπιονικῆν*, *Δευκοκίματιον Αἰγιάλον*, *Δάττην* τοῦ *Ἀπειροῦ* καὶ *Βενια-μὴν τὸν Δόξιον* — ἡ *Νεράδα* τῶν *Ἀγγά-φω* μὲ τὴν *Μιμόζαν*, *Ἀκακίαν*, *Ἄφραν*, *Αὐτόνομον* καὶ *Μαρουσία* — ὁ *Οὐδεὶς* μὲ τὸν *Μέλλοντα Διπλωμάτην*, *Θεὸν τῆς Ἀγάπης*. *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμον*, *Ἑλληνίδα* καὶ *Χλόην* — ἡ *Ἡλιόλουτος Πρωία* μὲ τὸν *Ἀνρίβαν τὸν Καρχηδόσιον*, *Εἰσαρμένην*, *Κυματοθραύ-στην* τοῦ *Εὐξείνου*, *Κυανόφθαλμον Ἑλλη-ροπούλαν* καὶ *Ἄφραν* — ὁ *Μισοκακόμοιρος* μὲ τὴν *Δάττην* τοῦ *Ὁραίου* — τὸ *Ἄνθος τῆς Ἐβαιουθησίας* μὲ τὴν *Ἰωάνναν Δάσκ.*, *Δάττην* τοῦ *Ὁραίου*, *Περωνὴν Καρδίαν*, *Ἀγνήν Καρδίαν*, *Πελοπονή Τραγοδιστῆρ* καὶ *Ὀλυμπιονικῆν* — τὸ *Κροναύλιον Σπῆ-λαιον* μὲ τὸν *Μόζαρε*, *Κίτρινον Ντόμινο* καὶ *Ἀμύριον Γελοποποιῶν* — ὁ *Δεσμὸς Φιλίας* μὲ τὸν *Φρα-Διάβολο* — τὸ *Ρόδον τῆς Ἀνα-τολῆς* μὲ τὸν *Μαρομένο Μπουμποῦν*, *Πε-ρωνὴν Καρδίαν*, *Ἀγνωστον Πόθον*, *Ἀγνω-στον* καὶ *Δάττην* τοῦ *Ἀπειροῦ*.

Ἡ Διάκλασις ἀποπέμπεται τοὺς φίλους τῆς: *Κρίσταν Φ.* (διεβίβασα τὰς εὐχαριστίας σου εἰς τοὺς Συλλόγους «Ἰζήρη» καὶ «Ἡδῶ»). *Σ. Θ. Τε.* (τὸ ἔσπελα διὰ τὴν ζήτησιν ὄνομα, πρέπει νὰ δημοσιεύσῃς: *Μικρὰν Ἀγγελίαν* ἢ νὰ στείλῃς διὰ τοῦ Γραφείου μου ἐπιστολήν) *Μαρίαν Φ. Φ.* (αἱ λύσεις σου ὀρθαί, ἀλλὰ δὲν θὰ ληφθῶν ὡς ὄψαι, διότι δὲν ἐστάλη-σαν κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Ὀδηγοῦ, τὸν ὅποιον πρέπει νὰ συμβουλευθῆς) *Μισοκακό-μοιρον* (αἱ παραγγελλία σου ἐξετελέσθησάν) *Ἐσπερινὸν Ρουβασμὸν* (δὲ) αὐτὰ τὰ λέγει ὁ Ὀδηγὸς τοῦ Συδρομητοῦ) *Πᾶξ* (ἔσπελα δὲν εἶνε δύσκολος ὁ μηχανισμὸς τῶν Μ. Μυστικῶν, μάλιστα δι' ἓνα κοριτταί τὸσον ἔξυ-πνο σὰν ἐσέ) *Ἀνατολίαν Κ.* (δι' αὐτὰ ὅλα πρέπει νὰ δημοσιεύσῃς *Μικρὰν Ἀγγελίαν*) *Τζάμον Ἀνακατωμένον* (ἔσπελα ἀπὸ σε ἐφαρτάται νὰ γίνῃς πάλιν «εμφανής») *Αἰγι-ναίαν Ἀθηναίαν* (χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλὰ: τῶρα γράψε μοῦ συχνά) *Θεὸν τῆς Ἀγάπης*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 1 Μαΐου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Ἰουνίου
 1^ο *Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖον δέον νὰ γράσῃς τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πάλαιτα ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέ-λους, ὡν ἕκαστος προσέχει 20 φύλλα καὶ τμηταί φρ. 1.]*

271. Ἀεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον μέρος μου οὐκ ἔρυν
 ζῆτεῖ τὰ ταπεινά
 Τὸ δεύτερον ἀγέρωχον
 καὶ φοβερὸν ὅταν πεινᾷ.
 Ἐκ φόβου δὲ τὸ ὅλον μου
 συστέλλεται καὶ πάλλεται
 Καὶ εἰς μικρὸν ζυφάριον
 ἀμέσως μεταβάλλεται.

272. Στοιχειόγριφος.

Με ἀκούετε, δὲν με βλέπετε: ἄν με ἀποκεφαλίσῃς
 εἶμαι ὁ μοχλὸς τοῦ κόσμου καὶ δὲν πρέπει
 νὰ πορῶσῃς
 Ὅτι οἱ πλείστοι μοῦ προσφέρουν τὸ πολὺτι-
 μόν των μέλι,
 Φήμεν, δόξαν ἐγὼ δίδω ἢ πολὺτιμος κυψέλη.

273. Στοιχειόγριφος.

Τὸν κόσμον ὅλον κυβερῶν
 Τὸ πᾶν ἐξουσιάζω
 Τὰ νεύρα δὲ τῶν μαθητῶν
 Ἀεφαλον τρομάζω.

274. Στοιχειονόγριφος.

Μὴ μὲ νομίσης ἀτελῆ...
 Εἶμι ἀναγκαῖα ὄλη
 Ὁ κόσμος τὴν ὑπόστασιν
 Βεβαίως μοῦ ὀφείλει.
 Ἡ κεφαλὴ μου ἄν κοπῆ
 Ἀρῶ ὁ τόνος ἀνατόη,
 Τοὺς μαραγκοὺς ἐρώτα,
 Ἄν εἰμποροῦν ἄνευ ἐμοῦ
 Νὰ πρᾶξουν. τὰ εἰκότα.

275. Αἶνιγμα.

Ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος ἄρχω
 Σὲ φρονάζω ἐκ τοῦ Αἵμου...
 Ἀναβαίνεις; δὲν ὑπάρχω.
 Ποῦ θὰ μ' εὐρῆς; εἰ; εἰπέ μοι!

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβευθείσης συλλογῆς τῆς **ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΥ ΕΞΑΝΘΥΛΑΣ**].

276. Γωνία ἐκ παραφύγων.

Ἐκ τῶν κάτωθι ρημάτων νὰ εὐρεθῶν
 ἄλλα τόσα παρήγωγα (ἐπίθετα ἢ ὀυσιαστικά,) καὶ τοιαῦτα ὥστε, τοῦ πρῶτου τιθεμένου κα-θέτους, νὰποτελοῦν κατὰ σειράν γωνίαν: *κόπτω, κάμνω, πίνω, ρέπω, φέρω, οἶδα, μένω, ἴστημι.*

277-281. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς ἐκ τεσσά-ρων γραμμάτων, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθῶν ἄλλα τόσαι λέξεις: *φῶνη, βῆλος, ἀποπος, ἄλβιος, ψιλός.*

282. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τόρξικα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτε-λοῦν ἀρχαῖον βασιλεῖα, τὰ δεύτερα δένδρον καὶ τὰ τρίτα ἀργοναύτην: 1, Μυθικός Ποταμὸς. 2, Θεᾶ 3, Ἀρχαῖος ποιητής. 4, Ζῶον. 5, Χρονικὴ διαίρεσις. 6, Ἰχθύς.

[Αἱ τρεῖς ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβευθείσης συλλογῆς τῆς **ΔΙΑΚΡΙΘΕΙΣΗΣ ΑΡΕΑΚΕΙΤΑΔΟΣ**].

283. Ἑλληνοσύμφωνον.

αυ-ο-ευ-ω-ε-ε-α-ο-ου-ου
 Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Ἰδιοτροπίας Εὐανθούλας

284. Γρίφος.

Ὁ ἀνάξιστος οὐκ ἔκτης νίκη σιγῇ τῶρα γ' ἄλως.
 Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Ἰδιοτροπίας Εὐανθούλας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 13.

- 155. Ἀνομίς (ἄν, Οἰμίς.) — 156. Κεῦλάνη (κέ, υ, λά, νί.) — 157. Ζαχουθός — Ἰακίνθος
- 159. Μάντανε τὸ ἀρεσιον. 160-161. Τῆ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν Φ, Ξ: σφῆ, ξφῆς, ξίφος, σφῆ, σφῆξ. 165. ΜΕΤΑ — ΑΙΑΣ (Γερμα- νία, ΚρΕΙος, Κε- ΤΑνη, ἈδρΑΣτος)
- 166. Οὐδὲν γλύκιον ἤ; πατριδὸς οὐδὲ το- κτειον. — 167. Ἡ ὄπολις εἶνε δίκων (1 ὑπὸ λα εἰς I — νεδ ὡπ' οὐν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Συγχάριμα ἐγκαρδίως Βασιναῖκὸν Σόλλο- γον «Εὐξείνου» διὰ βραβεῖον. — Κυμα- τοθραύστης τοῦ Εὐξείνου. (5'—75)

Ἰδρῶθι Συλλογὸς ἐν Χαλκίδι «Ἀμύλαν, ὑπὲρ τῆς «Διαπλάσεως». Ἐβελήγαν: Πρόεδρος *Σημαῖ τοῦ Φοιτῆ*, Ἀντιπρόεδρος *Πιερωνὸς Ἀγγελιαφόρος*, Γραμματεὺς *Ἰωάν. Βαρδαβοῦλιας*, Ἐλεγκτὴς *Σωτήρ. Καρακλῆς*. — Ἀπευθυντέον *Ἰωάν. Μανουσῶν, Poste- restante, Χαλκίδα.* (5'—76)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα Ὀλυμπα- κὰ δελτάκια. Ἀπάντησις ἀσφαλῆ. — Διευθυνσις: *Démétrius E. Cocalis, Alex- andrie (Egypte).* (5'—77)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τετρατά, μόρφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» τῶν Παιδῶν.

- *Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὅλιγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρῶτης ποιότητος φρ. 7.
- *Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφο- ρᾶς*, φρ. 0,60.
- *Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόρου*, (20 εἰ- κόνες) φρ. 3,50.
- *Ἀεῦκωμα Μικρῶν Μυστικῶν*, Δέση 25 τετραδίων μὲ ἐξώφυλ- λον καὶ πινακ. φρ. 3,—
- Δέση 15 τετραδίων φρ. 2,—
- Δέση 7 τετραδίων φρ. 1,—
- Ἐκαστον τετραδίον φρ. 0,15
- *Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου* φρ. 1,50.
- *Ἡ Μαρουσία*, (21 εἰκόν.) φ 3,50.
- *Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν* (ποιή- ματα) φρ. 1,50.
- *Ἡ Νίνα* (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.
- *Παιδικὸι διάλογοι* (*Κουρτίδου*) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.
- *Παιδικὸν Θέατρον* (*Ξενοπούλου*) φρ. 2.
- *Παιδικὸν Πνεῦμα* (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ 2,50.
- *Πρόξας ὁ Νικίου* (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.
- *Ὁ Προσιωπώλης* (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.
- *Υπερὸ Πατριδὸς* (25 εἰκόνες) ἄδρον φρ. 3,50. χρυσόδετ. φρ. 5.
- *Ὁ Φῶνης*. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαρματσίδου, φρ. 0,60.